

Umývám záchody, nalévám chlast a vymýšlím nové drinky

ROZHOVOR

V redakci denně psal své recenze se sluchátky na uších. Na internetu hledal všechny možné informace o autorovi i tvůrcích, přemýšlel o každé inscenaci zapálen do tématu jak zuřivý reportér Egon Erwin Kisch. Kdo? Dramaturg a režisér, do hloubky přemýšlející divadelník, toho času "profesionální krčmář" Karol Horváth (1961). Na Hronově je již po šesté v řadě, letos poprvé jako "nezávislý" kritik, jehož úkolem je napsat denně jednu "gruntovní" recenzi. Předtím vždy byl v lektorském sboru kritického klubu. Několikrát byl také v porotě Šrámkova Písku, a tak lze říct, že české divadlo posledních let zná velmi dobře. A nejen to amatérské. V letech 2000-2003 byl dramaturgem Městského divadla Zlín, nadějně se vyvíjela i připravovaná spolupráce s Národním divadem Praha. Že je všechno nakonec jinak, dozvíte se z následujícího rozhovoru. Karola Horvátha jsme ale oslovili hlavně proto, abychom se s ním zamysleli, jaký byl letošní Jiráskův Hronov a jak na tom - měreno odstupem vazbami s konkrétními tvůrci nezátíženého odborníka - české amatérské divadlo je.

Co jste to pokaždé poslouchal při psaní recenzí?

Skupinu Underworld. Ač jsem starý kytarový bigbíták, zajímá a baví mě vždycky ta nejsoučasnější hudba. A Underworld je naprosto současná, tvrdá, trochu sice komerční, ale fantastická muzika, která mě nabíjí.

A jak je to s divadlem. Jaké divadlo vás nabíjí?

Jako režisér a někdy i autor, který připravil s amatéry něco mezi 25-30 premiérami, jsem se vždy snažil, aby každá byla nějak odlišná od té předcházející. Divadlo jsem bral jako šanci odzkoušet si všechno, co mi život a má současná nálada přináší, anebo to, čím se zabývám, odzkoušet si to přímo a bezprostředně. Takovou šanci jsem měl vždycky jenom s amatéry a takové divadlo mě vždycky nabíjelo a nabíjí.

Jaké divadlo máte rád jako tvůrce i jako divák?

Nejradši mám divadlo, které je "ulítlé", neumím to jinak říct. Divadlo, které je cool. Divadlo, které používá nejnovější technické prostředky a pomůcky a které je založené na výrazné dramaturgické interpretaci textu, ale které je zároveň postavené na seriózním rozboru jednotlivých divadelních situací a jejich následném aranžování.

Jaké jsou vaše největší divadelní zážitky?

Takzvané standing ovation jsem chtěl v životě dělat snad jen dvakrát či třikrát. Poprvé to bylo před časem na Scénické žatvě v Martině, kde jsem viděl francouzsko-belgicko-německý projekt, ve kterém inscenovali jakousi bitvu z první světové války. K inscenaci nejdříve sesbírali kopu historického materiálu na základě setkávání s posledními žijícími aktivními účastníky té bitvy a pak připravili inscenaci. Boj se ale odehrával jako jakýsi rituál vaření a následně čím dál drsnější využívání syrové i uvařené zeleniny k zobrazení bojů. Na začátku vařily ženy svým mužům polívku z brambor, rajčat, papriky, zeleninu čistily, krájely a podobně a pak ty zeleninové kousky muži různé destruovali. Nakonec bylo všechno krvavě od rajčat, všechno bylo špinavě jakoby od krve. Byl to doslova očistný, velmi silný zážitek.

Podruhé jsem se chtěl postavit a tleskat na Lanťově Dorotě v Písku. A do třetice mě "dostal", bylo

Pokračování na straně 2

Kdykoliv se člověk usměje,
tím spíše pak když se zachechtá,
o kousíček si nastaví ten svůj
cancourek života.

L.Sterne

9:00-12:30

Semináře a dílny

10:00 - park A. Jiráska

Seminář P - ukázka práce

11:00 - Sokolovna

Seminář M - ukázka práce

14:00-16:00

Kritický klub

16:30 (A) a 19:30 (B) - Jiráskovo divadlo

DS PIKI Volyně

Vladimír Strnisko: Goldoniáda (90')

16:30 (B) a 19:30 (A) - Sál Josefa Čapka

Německo-polsko-česká divadelní dílna

Podle Deníků Franze Kafky:

Kafka - Za dveřmi (75')

17:00 - Park Aloise Jiráska

ZUŠ Hronov - Dechový orchestr mladých

Promenádní koncert.

21:30 hod. Náměstí ČSA

Slavnostní zakončení 74. Jiráskova Hronova

Ohňostroj

POZOR!

Dopravní omezení!

V sobotu 14. srpna od 12.00 hodin platí zákaz parkování na náměstí Čs. armády v Hronově.

Z důvodu konání ohňostroje musí být prostor z bezpečnostních důvodů vyklizen.

Záchytná parkoviště pro vozidla: parkoviště u zimního stadionu, park u Textonnie podél železniční trati, parkoviště ve Dvorské ulici, Freiwaldovo náměstí, parkoviště u nádraží ČD.

BEZ UMRTVENÍ

Kdybych toto téma neotevřel, profesor Císař by si mohl myslet, že se něco děje: Avignon. Může být Jiráskův Hronov českým Avigninem? Každoročně kladu tuto otázku, každoročně odpovídám: Ano ano, ale ale ... Ale ale, ani ani...

Jedním z problémů letošního ročníku – a nejen toho letošního – byl komorní prostor pro menší divadelní produkce. Většinou jde o loutkářské, ale nejen o ty. Současné divadlo je totiž stále víc zaměřené na speciálního diváka. Často se tak jedná o produkce pro dvacet, třicet, padesát diváků. A pro ty jako by nebyl v Hronově prostor. Nejen ten třírozměrný, ale i ten rozměr čtvrtého, časový. Aby takové produkce mohlo vidět cca 700 hronovských diváků, vyžadovalo by to, počítám-li na jedno představení padesát diváckých hlav, nejméně čtrnáct představení. A to se nedá za den, ba ani za dva stihnout. Proč by ale nemohli hrát tyto divadelníci v nějaké stodole, bývalé fabrice, na půdě či ve sklepě sériově? Proč by nemohli začít první den festivalu a odehrát denně po celé jeho trvání dvě tři představení jedné inscenace? A na jednom místě by se střídaly dvě, tři, ba i víc produkcí. Jako v Avignonu.

Anebo hrát ve stanu. Přivezt sem vlastní divadelní stan a vytvořit specifický divadelně-mejdánový svět, to byl největší z počínů letošního Jiráskova Hronova. Účast vstopětého Stand art je neobyčejně pozitivní průlom nejen do myšlení o divadle, ale také do myšlení o provozu divadla a do již zmíněného myšlení o prostoru pro divadlo. Stan fungoval (či mohl fungovat) celý týden, komorní inscenace Vosto5 se tam bez problémů odehrály a dovedu si velmi dobře představit, jak smysluplně by se tam adaptovaly třeba mně milé Ani Aničky, ale Alenky či jakákoli produkce DNA a další solitéři.

A propos DNO. I oni ukázali další možnost divadla – pouliční produkce. Poměrně dobře se jim podařilo zvládnout prostor před Jiráskovým divadlem. Dovedete si představit, že by tam denně někdo takhle vyhrával? A nejen večer, ale třeba i přes den? A nejen jako uvítání souboru. Před avignonskou radnicí pravidelně tančí tanečníci z různých koutů světa a hrají tam různé exotické hudební skupiny. Jen za to, co jim kdo dá do kloubku.

A propos peníze. Myslím, že by bylo klidně možné, že by zde soubory hrály sice zadarmo, třeba by se jim platil nocleh, nebo ani ten ne, ale měly by 60-80% ze vstupného. Jako v Avignonu. Při strážlivých cenách kolem 50 Kč a aspoň minimálním diváckém úspěchu 40 platících diváků by to znamenalo 2000 Kč za vystoupení. Na velké zisky by to nebylo, ale mnohým by to zaplatilo režii. Jako v Avignonu.

pokračování na straně 10

to minulý rok tady v Hronově, Medvěd podle Čechova v podání litevského divadla Aglia.

Naplnil všechno, co mám na divadle rád. Starý text po novém interpretovaný, ale s úctou k předloze, s mimořádně kvalitními nejen hereckými výkony, ale až artistickými čísly, s režijní vizí, která byla do posledního puntíku disciplinovaná na jevišti naplněná. Bylo za tím vidět obrovskou invenci, vzdělanost i obrovský kus práce. To mě úplně fascinovalo.

Mluvíte o amatérských produkcích. A co profesionální?

Těch by byla kopa, v poslední době třeba Dočkalův Shopping and Fucking v Činoherním studiu Ústí, opravdu drsné, "kruté" divadlo, ale až tak mě nedostala snad žádná inscenace.

Uvedl jste Petra Lantu a jeho inscenaci o svatě Dorotě. Lanta se poslední dobou stal "postrachem" Hronova. V čem vás jeho divadelní rukopis přitahuje?

Mě k Lantovi přitahuje to, že je evidentně, nesporně talentovaný, citlivý režisér, inteligentní chlapík, který má na jevišti velký smysl pro humor, pro vytvoření jevištního obrazu, pro absolutně svébytné vidění divadelní situace. Ale nemohu nevidět - a to je má (a myslím, že nejen má) velká výhrada či jistý smutek z něj, že je natolik nespoutaný živel, že žádný ze svých skvělých nápadů nedotáhne do regulérního konce. Na druhou stranu si ale říkám, že má ještě čas. Je mladý, a kdy by se měl vybouřit, když ne teď. Takže to vlastně není až tak velká chyba. A je určité velmi dobře, že jeho inscenace jsou nyní téměř pravidelně na Jiráskově Hronově. Je to v současnosti váš nejosobitější - aspoň v oblasti amatérského divadla - tvůrce

Jak hodnotíte jeho letošní účinkování na Hronově?

Měřeno mou zkušeností s ním, byla letošní inscenace méně obrazoborecká, zato byla nejdisciplinovanější, jako by se v něm skutečně projevovalo jisté zrání. Přesto svou největší lásku stále přechovávám k jeho Dorotě. Ta byla pro mě jako pro dramaturga, co se týká rozboru textu a práce s ním, jeho akcentování na jevišti, nejdále dotažená. Měla absolutně jasný tah po všech stránkách.

Možná je právě teď čas, abyste se čtenářům Zpravodaje blíže představil. Odkud vlastně jste a jak jste se dostal k divadlu? Jaký je váš vztah k Čechům?

Jsem člověk, který pochází ze Záhoria, což je na moravsko-slovenských hranicích. My jsme s rodiči i kamarády jezdili na Moravu častěji než do Bratislavy. Čundrovat jsme zásadně chodili na Moravu, naši kamarádi byli z Moravy, naše frajky byly z Moravy, takže k Česku mám odmla velmi blízký, intenzivní, srdečný, dobrý vztah.

Jak jste se dostal k divadlu?

Jako malý jsem absolvoval literárně-dramatický kroužek, s aktivním divadlem jsem začal v Malackách, ale skutečné divadlo jsem začal dělat až na vysoké škole a po ní. Vystudoval jsem slovenštinu a dějepis na filosofické fakultě v Prešově.

V Bratislavě tehdy neotevřeli tuto kombinaci, což bylo štěstí. Prešov byl v té době takové "zdravé" vyhnanství lidí, kteří byli pro Bratislavu politicky nevhodní. Byli tam skvělí pedagogové i studenti. Mým pedagogem byl například - dnes už profesor - Ján Sabol, což je minimálně evropská jazykovědná kapacita. Teorii literatury nám přednášel Stano Rakús, což je excelentní literární vědec a slovenský spisovatel. A hlavně tam působil Karol Horák, což je jakýsi guru malých jevištních forem na Slovensku, který přes Akademický Prešov doslova formoval část slovenské nejen amatérské, ale i profesionální divadelní scény. Hlavně jako organizátor, režisér a částečně jako dramatik. To jsou lidé, které jsem tam potkal.

A potkal jsem tam také Silvestra Lavríka, s kterým dodnes spolupracuju. A potkal jsem tam svou ženu, s kterou dodnes žiju. Takže na Prešov si nemám co stěžovat.

Takže tehdy a tam začal váš vážný zájem o divadlo?

Asi ano, tam jsem se začal naplno zabývat divadlem. Pokračoval jsem však poněkud kuriózním způsobem. Po vysoké škole jsem nastoupil jako učitel do jedné zapadlé vísky. Tam se mi dostaly pod ruku malé děti a já s nimi vytvořil inscenaci, která podle mnohých byla přelomovou inscenací v dětském divadle na Slovensku. Prý skrze ni radikálně vtrhla do dětského divadla u nás postmoderní poetika. Háček je v tom, že já tehdy vůbec nevěděl, že je to postmoderní poetika. Jen jsem dělal, co jsem cítil.

Vy jste vlastně odborník na dětské divadlo?

Ne! Vůbec ne! Já jsem od toho dětského divadla co nejrychleji utekl, neboť pro člověka, který chce dělat také něco svého, něco osobitého a odvážného, jsou v dětském divadle velmi výrazné limity. Začal jsem pracovat s různými amatérskými spolky, postupně jsem začal spolupracovat i s profesionály a skončil jsem jako hostující dramaturg v bratislavském SND, kde jsem se Silvesterem Lavříkem připravil inscenaci Nože ve slepicích, a jeden den jsem byl hostující dramaturg v pražském ND.

Jen jeden den ?

Ano. Pak nám a Silvestrovi Michal Dočekal sdělil, že inscenaci pozastavuje a bylo.

O jakou hru šlo a proč se to vlastně takto dramaticky nezačalo?

Připravovali jsme Krvavé křtiny od Tyla. Já jako dramaturg, Lavřík režisér. Nevím, jestli to budu interpretovat správně, jsem do toho příliš zatažen, ale mám dojem, že si tehdy vybavoval herecký soubor s Michalem Dočkalem, v té době novým uměleckým šéfem činohry ND, své účty. Byli jsme zkrátka s Lavříkem ve špatný čas na špatném místě. Všechno šlo, měli jsme za sebou pracovní porady, text chodil hore dole, mailem i osobními setkáními, jako dramaturg to s námi - hlavně kvůli obsažnému programu, který ND vždy k premiéře vydává - připravoval ještě Martin Horoščák, všechno bylo O.K. a najednou šest herců praštilo

pokračování na straně 3

s textem. Teprv pak nás napadlo, že Lavřík jako režisér asi nebyl opatrný, když obsadil pány Postráneckého a Rösnera, kteří též chtěli být šéfy činohry. Nevím... Ale zábavné to bylo, hlavně pro Lavříka v první chvíli, když se to dozvěděl. To bylo fakt hustý, cool.

Třeba se to dá zvrátit...

Mně ten den v Národním divadle stačil. Úplně. **V té době jste oba "byli odejiti" i ze Zlína, nemýlím-li se?**

Končila nám smlouva, ale já jsem odešel o něco dřív, protože se tam vinou mnohých faktorů, vytvořila taková "čudná" situace, že jsem se tam začal nedobře cítit.

Jak na tuto svou zlínskou epochu vzpomínáte?

Byla to zkušenost, z které jsem rád, kterou, kdybych ji neměl, bych si rád zopakoval jenom proto, abych ji měl. Ale když ji už mám, opakovat ji nemíním.

Co děláte v současnosti?

Jsem profesionální krčmář

Kde máte svou krčmu?

V Dolnom Kubíně. Jmenuje se Ilúzia a je to klub.

Každou sobotu tam pořádáme koncert, pokaždé jde o muziku z jiného hudebního žánru. Vedle toho jsme rozeběhli komponované DJ večery, jmenuje se to Musiclaboratory. Jednou za měsíc tam přijíždějí nejlepší slovenští DJ's mixovat vždy jiný hudební styl. Vydáváme vlastní noviny, které se jmenují Ilúzia News. Odpremiéroval jsem tam svou poslední inscenaci se středoškolským souborem, v kterém hraje má dcera. Děláme tam výstavy.

Jinak ale hlavně čepuju tekutiny všeho druhu, umývám záchody, nalívám chlast, ač jsem abstinent vymýšlím nové drinky, kouřím jednu cigaretu od druhé a bavím se s hosty. Občas je přesvědčuju, aby tolik nepili, neboť je to podle mě dost blbě a je to škoda, alkoholem zblbnout. Je spousta jiných způsobů, jak si vymýt mozek. Zkrátka je to velmi pohodový, svobodný klub. Naši pýchou je, že tam hrál třeba Laco Déczi a v úplně střízlivém stavu tvrdil, že to má feeling jako jeden vyhlášený newyorský jazzový klub.

Nejnověji tam dokonce nahráváme kapely, máme improvizované demo studio, děláme demo

pokračování na straně 12

*Zatracený chlapi
Divadlo Jesličky Hradec Králové
Foto: I. Mičkal*

Zadařilo se, děkuji

Zatracený chlapi

Nutné, ale důležité UPOZORNĚNÍ. Básnička Wendy Cope není Američanka, jak je příkladně uvedeno v recenzích v AS, nebo v programu J.H. Narodila se roku 1945 v hrabství Kent v Anglii, kde stále žije a tvoří, a pouze od Americké literární akademie obdržela cenu za humornou poezii. A její příslušnost k bítnické generaci? Inu, už vzhledem k věku nemůže být sousputnicí Kerouaca, Ferlinghethiho či Ginsberga, a pouze obtížně lze hledat paralely v tvorbě. Zato je členkou Královské literární společnosti, a přestože vydala jen tři sbírky, byla pasována na klasického anglického humoristu. Prosadila se sbírkou básní "Making Cocoa for Kingsley Amis", ve které se projevila její schopnost parodického pohledu na svět, schopnost sebeironie, a nemalý literární vtíp. Pro nás divadelníky je zajímavé, že

napsala pro loutkové divadlo hru "The River Girl". Působivé verše o osobních vztazích plné ironie, sebeironie, úsilí o zachycení pravdivého citového prožitku, plné humoru a parodie si získaly anglického čtenáře natolik, že již její první sbírka se stala bestsellerem. Stejně úspěšné byly i následující knihy "Vážné ohledy" a "Jestliže nevím", přičemž její tvorba vždy vyvolala velký kritický ohlas. U nás se s touto pozoruhodnou básnířkou můžeme setkat ve výběru, nazvaném podle jedné básně, "Zatracený chlapi".

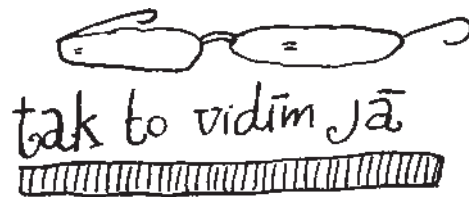
Musím přiznat, že když se mi před časem dostala do rukou útlá knížka, cirkla o třiceti básních, překvapila mne její prostá srozumitelnost a převaha humorných básní vypovídajících o tom, jak je život občas hrozný, a jak špatně mnohdy končí milostné vztahy narážející na koloběh každodennosti. Jedná se o verše plné laskavé ironie, často však pojednávající s neotřelou lehkostí i o věcech vážných a důležitých, osobně prožitých. Básně Wendy Cope patří k těm, ke kterým se člověk vracívá, které vyhledává, když je mu úzko ze života, když potřebuje povzbuzení a znovunabytí nadhledu.

Den, kdy ji opustil, byl strašný -

celý večer hrozně trpěla.

Že odešel on, nebyl problém, ale vývrtka taky zmizela.

Když jsem tyto verše četla, často jsem se v jejich ironiích a kajicné moudrosti nacházela. Vnímala jsem je velmi subjektivně a bavila se jejich významy. Snad právě proto jsem si kladla otázku, zda taková, až osobní poezie, je přenosná na jeviště. A kupodivu, zadařilo se! Vlastně, proč kupodivu, když se scénického zpracování ujala zkušená Ema Zámečnicková. A protože Wendy Cope je představitelkou dámské poezie, tedy ženského postoje k mužům, k lásce a k životu, zvolila Ema jako zprostředkovatelky veršů tři dívky ve vztahu k postavě

Zatracený chlapi

Petr Haken

Tak takový zatracený jsme my chlapi? Jejda, takovej jsem já. Zatracený chlap. Ale stejně nás máte rády holky, co? Zatracený holky, jste na nás pěkný, ale to vaše divadlo bylo zatraceně pěkný.

František Štibor

Čistě, „tajmované“, secvičené, hladivé, zřetelné, excelentní, snad bez chyb. Dělal to ta děvčata pod vedením, nebo byla vedena?

Josef Tejkl

Něžné nefeministické hrátky trojice interpretek a mužského statisty, více či méně rafinované vyjevování dávných přitažlivostí obou pohlaví, vizuálně vkusné, mluvně na úrovni, režijně invenční.

Antonín Fendrych

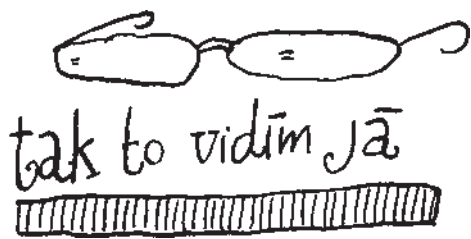

Veselé a vtipné poetické pásmo předváděné s lehkostí trojicí půvabných dívek. Tentokrát jim trochu déle trvalo, než se rozehrály a chytily publikum, ale scéna o banánech a brambůrkách to všechno napravila. Mužský element byl zastoupen kytaristou, který zdárně sekundoval. Mužský a ženský princip byl tak v průběhu opusu zdárně spojen a víceméně fungoval.

Vít Závodský

Montáž Emy Zámečnickové z ne-složitě poezie málo známé britské básničky se klidně obešla bez výtvárné složky, protože ji interpretovala trojice vzhledově i postojově dostatečně individualizovaných, jemně na sebe reagujících, a především recitačně technickou výstavou disponujících dívek, kroužících v jednoduchých, ale nikoli nahodilých mizanscénách kolem kytaristy s tváří hráče pokeru. Práci s refrény a intonačními variacemi, v mozaice všednodenních, s humorným nadhledem nahozených epizod nabídl Jesličky milou konfrontaci diferencovaně ženského a narcistně zjednodušeného mužského přístupu k lásce a světu vůbec, která zaujala uvolněnou bezprostředností a přirozeností.

KOLÁŘ(Ž) neví kam jdeme?

Petr Haken

Nevím, co to mělo být. Snad to bylo o lásce, snad o manželství. Opravdu jsem nevěděl kam jdou a proč jdou, možná to byl záměr. Snažil jsem se porozumět, leč v dvojhlasích mi to tak rychle unikalo, že jsem se utopil. Takže - nic!

Tomáš Jarkovský

Soubor si stvořil autentický kolářovský svět, v němž se evidentně cítil dobře - a to je dobře (absolutní zvuková konstanta - viz J. Cimrman)... V tom světě však vyšeřil nemalý prostor pro patos - a to, zdá se mi, tak úplně dobře není...

Josef Tejkl

Divadlo na Cucky Olomouc, koláž z Koláře, určitě upřímně míněná, mne však neoslovující.

Antonín Fendrych

Byl jsem svědkem čehosi, co na mě působilo velmi neurčitě. Vše bylo polarizováno, inscenoováno podle osově souměrnosti. Ale jinak takové akusticky nevýrazné černobílé nic.

Vít Závodský

Laureát Geny poroty letošního WP nedlouhou kompozicí z nesnadno zdivadelnitelného literárního díla J. Koláře zároveň opticky evokoval jeho osobitou tvorbu výtvarnou. Pětice mladých interpretů, podpořená klávesistou v hledišti, v symbolické černo-bílé scénografii usilovala o dynamizovanou transpozici slova do znakové jevištní roviny. K abstrakci tihnoucí vystoupení však vyznívalo jaksi neutrálně, neosobně a chladně, byt pro asociace diváků samotných zřejmě určité impulzy poskytl.

muže. Tím jim umožnila zaujmout postoj, který je do hlediště přenášen jako osobní výpověď. A ona to výpověď je: upřímná a lidská, natolik bezprostřední a samozřejmá, že ji divák ochotně přijímá. Přes rampu bylo cítit skoro hmatatelné souznění. Z jeviště zazníval humor i smutek, zklamání, něha i agrese, vše patřící jedné osobnosti a přece všeobecné. Jako by se v řádu básní Wendy Cope na jevišti rodila autorská poezie. Jsem moc ráda, že mé možné obavy se rozplynuly do úsměvu.

Jesličky, děkuji Vám!

Marie Kotisová

KOLÁŘ(Ž) neví kam jdeme?
Divadlo na Cucky Olomouc
Foto: I. Mičkal

Milé a sympatické

KOLÁŘ(Ž) neví kam jdeme?
a Ztracený chlapí

Divadlo na Cucky sa pokúsilo

urobiť javiskovú koláž z básní majstra výtvarnej koláže Jiřího Koláře. Na symetricky usporiadanej čiernobielej scéne (tvorenej dvomi rámami dverí, do hĺbky situovaným praktikáblom a niečím veľkým evokujúcim strom) sa pokúšali herci (?) či recitátori (?) - dva páry (čierny a biely) a jeden "Hýbatel" vydolovať z lyrickej poézie nejaký incenovaateľný príbeh. Aj keď bol jednoduchočký príbeh typu "chcú sa, nechcú sa, chcú iných, iní chcú ich, chcú pôvodných, problém!, mierne efektná smrť" čitateľný, miestami zaujímavo nasvietený a v istých momentoch výtvarne efektný, s pôvodnou poéziou nesúvisel ani napriek faktu, že použité verše sa snažil v primárnej rovine ilustrovať aj v konaní postáv. Práca s veršami vo zvukovej rovine bola založená predovšetkým na jednoduchom striedaní tempa a dynamiky.

Jesličky z Hradca Králové vsadili vo svojom divadle poézie na prirodzenú spontaneitu troch mladých žien a tématický okruh, ktorý im je prirodzene blízky - mužov (muža) a vzťah k nim. Na scéne s jednou stoličkou pôsobili sviežo a milo, mladý muž by mohol pri silnom zažmurínutí oboch očí vypadnúť z dokumentu o Woodstocku, jeho hudba ťažko.

Oba súbory sú sympatické vekom protagonistov a vloženou energiou, ale potýkajú sa s tým istým problémom - ich produkcie pôsobia viac ako vy-

darené a mierne komplikované etudy éléov divadla poézie slúžiace na demonštrovanie nadobudnutých zručností v práci s tempom, dynamikou a intonáciou, než divadlá poézie. Karol Horváth

Zážitek se nekonal

RECENZE

Kolář(Ž) neví kam jdeme?

Snaha Divadla na Cucky Domu armády Olomouc o zdivadelnění básní Jiřího Koláře je jistě účtyhodná. Vždyť čteme-li si Kolářovy básně z toho období jeho tvorby, kdy se rozhodl opustit tradiční formy básnického textu a vydával se na cestu prolínání básnického slova a výtvarného artefaktu - a právě z tohoto období vybrané texty jsou -, uvědomujeme si, jak nelehký si dali úkol. Texty jsou experimentální, někdy jdoucí až jakoby na samu hranici možnosti je vůbec realizovat mluveným slovem. Volají po stejné experimentální jevištní kreativitě, která by jejich využití k jevištní výpovědi odůvodnila.

Olomoučtí nacházejí formu naznačení příběhu dvou manželských dvojic, dvojice v barvě černé a dvojice v barvě bílé, žijících vedle sebe v pokojích také těchto stejných barev, osudy manželů pak pevnou rukou řídí postava v černobílém klobouku, demiurg, perzoniifikovaný Osud. V centru scény je jakási postel, pokrytá bílými papíry, vzadu za ní stejně výtvarně stylizovaný strom, jehož „kůra“ a „listí“ jsou tvořeny povrchem ze slovy potitěného papíru. Staticky dekorativně na mne pak působily na horizontu rozmístěná černá písmena na bílých čtvercích. Demiurg postavy vodí, diriguje je, pohybuje s nimi jako s loutkami... Tak vznikají manželské nesváry, nevěry, výměny partnerů, kteří tak postupně promísí barvy svých oblečení... Vše dospěje k sebevraždě jedné z žen. Muž, který ji miloval se pak poprvé odmítne nechat manipulovat Osudem a postaví se mu.

Akteři v průběhu tohoto příběhu některé texty využívají k vzájemnému jednání, někdy k popisu situací, někdy k vystižení dané emoce. Zvukově jejich projev podbarvuje a rytmitizuje jednoduchá hra na klavír.

Soubor tímto způsobem dospívá ke tvaru, který bychom mohli nazývat divadlem poezie. Avšak to nejdůležitější, zážitek diváka, pramenící z obcování s poetickými kvalitami se jaksi, alespoň u mne, nekonal. Bohužel, protože, jak už jsem řekl, jde o poměrně propracované jevištní dílko, jehož jevištní kompozice, tak, jak jsme ji mohli sledovat, se však často mýjela s tím nejdůležitějším, tedy s básnickými kvalitami Kolářových textů. Snad, že se vždy nepodařilo nalézt skutečně adekvátní jevištní formu, ale jistě pak proto, že soubor po stránce interpretační zůstal svému dílku mnoho dlužen. Mnoho textů zapadalo, projev herců postrádal patřičnou přesvědčivost, vzájemné jednání se tak měnilo jen v chladná schemata, někdy zas převládá prázdný pathos.

Tedy pro mne pokus velmi sympatický, který ale došel jen do poloviny své cesty.

Aleš Bergman

To je těžký, asi budu za cynika

**Taková podivná
kombinace citů**

"To máš těžký, ať proti tomu řeknu co řeknu, riskuju, že budu označen za bezcitného cynika," pronesl s povzdechem po skončení představení Taková podivná kombinace citů vedle mne sedící renomovaný lektor jedné z hronovských dílen. Nuže, s vědomím tohoto rizika usedám před půlnocí k počítači, abych se pokusila zformulovat, co mi na představení Rádobydivadla Klapý vadí.

Soubor režiséra Ladislava Valeše se na Jiráskově Hronově objevuje pravidelně a téměř vždycky

*Taková podivná kombinace citů
Rádobydivadlo Klapý
Foto: I. Mičkal*

se jedná o adaptaci některého ze stěžejních titulů světové klasiky, který otevírá pole pro režisérovu detailní práci s herci v psychologicko-realistické konvenci. I letos byl divadelní přepis Bergmanovy Podzimní sonáty nominován z FEMADU Poděbrady, respektive Divadelní Třebíče a ověnčen hereckými cenami pro tři ženské protagonistky.

Před závorkou budiž vytkeno, že Valešova práce s herci je opravdu nezpochybnitelnou kvalitou každé jeho inscenace a že i zde herecké výkony naplňují pro většinu diváků vrchovatě představu o tom, kam se může amatérský herec dobat. Jenže...

Jenže je otázkou, jestli se má vůbec touto cestou vydávat a když, tak s jakou mírou osobní investice. Bergmanova předloha je pro mne výsostně filmovou látkou, ideálně vyhovující (in)diskrétnímu nahlížení kamery do duší postav v sáhodlouhých monolozích, pitvajících vztahy mezi dcerou a matkou až na samu dřev. To se divadlu může podařit jen stěží, a pokud, pak nechť se herci a herečky Valešova souboru neurazí, ale museli by to být Mistři opravdu s velkým M, aby během 100 minut pronikli k složitému předivu vztahů Bergmanových hrdinů. Zvláště když na to mají při radikálně krácených monolozích značně zúžený manipulační prostor.

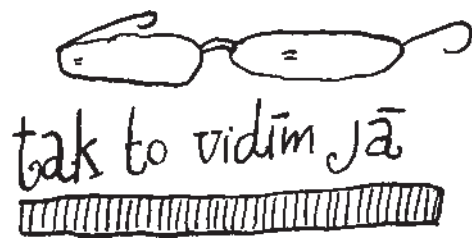
Aby odhalování minulosti dcery a matky mohlo být skutečně vzrušujícím dramatem, nesměly by být karty tak jednoznačně rozdány ve prospěch dcery. Matka Charlotte v podání Evy Kodešové je totiž od počátku obrazem povrchní egoistické bytosti, k níž opravdu necítím soucit a jejíž bolesti a zranitelnosti moc nevěřím. Je to žena, která se nechce dívat pod pokličku a která i otázku "Máš mě ráda?" klade tónem, kterým se pouze ujišťuje, ne-li přikazuje, nikoli vstupuje na nejistou třesoucí se půdu. Nemá-li ale v sobě propastnou vnitřní pochybnost či rozporuplnost, není vlastně moc o čem hrát. Dcera Eva v podání Veroniky Týcové to má o něco snazší jako ten, kdo útočí a má argumenty na své straně. Její herecký výkon je pro mne přesvědčivější a zajímavější. Ale nic to nemění na největším problému, který s představením mám, a sice na dojmu, že přihlížím pečlivě narezírovanému a zafixovanému jednání, jež se vzrušivě nerodí před mýma očima z mometálního duševního naladění hereček na vlnu postav, ale - dle pokynů režiséra - střídají tak trochu v mechanickém sledu lyrické mezzo voce s dramatickým furiosem, aniž by se jejich postavy vzájemně poslouchaly, aniž by vnímaly, co ta druhá říká a proč to říká. Výsledek je, že jim to, co říkají a čím trpí, prostě nevěřím. Příklady by se našlo dost, snad jeden za všechny - poté, co Eva na matku vykřičí obvinění z toho, že jí nedovolila mít dítě se Stefanem, cvak - přepne se na onu druhou, plačtivou rovinu, a postavy se rázem drží v objetí, přestože matka říká Evě i nadále dost hrozné věci.

Také Evina opilost sloužící jako uvolnění stavidel k odhalování minulosti se jen pojmenuje, místo aby ji představitelka využila jako funkční herecký prostředek v konkrétní situaci. Ale se situacemi a vztahy je tu také potíž. Proč se tu mluví do publika, bez vzájemného, alespoň pohledového kontaktu postav, a to i v nejnaléhavějších momentech dramatického dialogu, mi také není jasné.

K problémům hereckým přistupuje i dojem z příšerné kuchyně, popisného hrobečku (scénografie nikoli chudá prostředky, ale nápaditostí) a z mechanického využívání klavíru jen k sentimentálnímu podbarvování a členění textu namísto skutečné dramatické funkce hudby, která je Bergmanem tematizována - vždyť jedna z postav je klavíristka, která o sobě tvrdí, že hudba pro ni je jediným prostředkem k projevení citu! Odpolední představení navíc trpělo nervozitou, častými přerázkami a opět (na letošním Hronově už takřka pravidlem!) podceněnou jevištní řečí co do hladiny intenzity i preciznější artikulace.

Ale dosti kritických slov. Komu se představení líbilo, stejně až sem nedočetl. Nepochybují, že spokojených diváků má Taková podivná kombinace citů dost. Jen jsem se pokusila naznačit alespoň některé důvody, proč jsem se s ní nepotkala já, třebaže jsem o to stála. A nemyslím si, že jsem jen citu neschopný cynik.

Radmila Hrdinová

Taková podivná kombinace citů

Petr Haken

Herectví Veroniky Týcové je něžné pohazení. Co dodat? Byl to nářez jako hrom. A víc nena-
píšu, Tleskám a mám plno
v duši.

Vít Závodský

Bergmanovské nastudování
renomovaného osminásobného
účastníka JH přineslo poctivý zá-
pas s verbálně založenou "rozhlá-
sovou" předlohou dlouhých
statických monologů. Existenciál-

ní ponor do reminiscenčně odkrývaných vnitřních traumat a komplikovaných citových vztahů egocentrické matky a jejich dvou dospělých dcer v poloze víceméně realistické sugestivně vyjádřily při skromné scénografické složce vyzrálé kreace všech tří představitelk, především zkázně soustředěné Veroniky Týcové jako morálně zodpovědné Evy.

Josef Tejkl

Valeš-Bergman-Klapý, tři visač-
ky dlouhodobé kvality, dohroma-
dy čistá střížná vlna. Valeš
představuje rodinné stříbro čes-
kého amatérského divadla. Umí
experimentovat /Fajdrarie/,

umí sázet na jistotu /Taková kombinace citů/ a je schopným dramaturgem, který má nos na klenutý příběh. Osobně přijímám výsledek s nepodstatnou hrstkou výhrad, které nejsou ničím oproti tomu, jak skvěle byly rozehrány klíčové situace a jaká hořkost z nenaplněných očekávání a ztrát, provázejících lidské osudy, vane z jeviště.

Antonín Fendrych

Nikdy jsem nebyl schopen
dočíst severskou literaturu, má-
lokdy jsem dodával do konce se-
verskou hru. Představení
kultivované, vybudované, scé-
nický, světelně i zvukově do-
myšlené. Veronika Týcová jako Eva byla
znamenitá. Ale vše na mě působilo dlouze a mo-
notónně, zkrátka „severský“.

Něco na mě zkrátka nepřeskočilo, ale mám velmi intenzivní pocit, že ta chyba je tentokrát ve mně. Omlouvám se, ale Skandinávie prostě není můj šálek čaje.

anketka

Komu nebo čemu se na divadle říká pacanda?

Pacanda je divadelní slangový překlad anglického slova petting, tedy sexuální praktiky, kdy se dvojice vzrušuje pouze dotyky úst a rukou. Používá se pro milostné scény zobrazované přímo na jevišti, ve kterých musí herci používat ruce a ústa jako divadelní znak pro předvádění otevřeného sexuálního aktu. Český výrok pacanda se spolu s výrokem prcanda dokonce dostal i do Pavisova divadelního Slovníku, který nedávno vydal Divadelní ústav. Autor v něm analyzuje výrok Josefa Tejkl, který přednesl na mezinárodní konferenci současných dramatiků v Londýně: "Mý hry nejsou žádná pacanda, ale prcanda!" a dokazuje na něm, že vlna coolness dorazila i do Čech. Současně konstatuje, že české výrazy pacanda a prcanda jsou etymologicky daleko přesnější než anglická petting a fucking.

Vladimír Hulec

Přijeli jsme do Hronova už ve středu 4. srpna. Chystali jsme s Michalem redakci a večer jsme seděli u paní ředitelky Marcely i s Ivankou Richterovou. Řešili jsme, jaký bude náklad Zpravodaje, kolik stránek můžeme tisknout atd. atd. atd. Co chvíli zadrnčel nějaký telefon! Už to bylo dost únavné a hlavně to byly samé „jobovky“. Chtěli jsme jít spát, ale Ivance zazvonil opět telefon. Tvářila se děsně vážně a jen kývala hlavou. Mezitím volal pan doktor Strotzer, že nepřijede Roman Černík moderovat K2. Bylo ticho a v tom Ivanka řekla: to je Pacanda. Zasmáli jsme se Pacandovi – zlobivému moderátorovi K2. Ivanka koukala dost nepřítomně, ještě asi dvakrát řekla JÓ, PACANDA!!!! My jsme se zvedli, že jako jdeme spát, a Ivanka spustila: já věděla, že je naněj spoleh, proto ho taky vytáhli z Brna do Prahy, on ty góly fakt umí! Vážně! A tak se dostal Pacanda na Jiráskův Hronov, a to z hospody, kde seděli Ivančini kamarádi a dali jí vědět, že její oblíbenec Pacanda dal gól. Já sice nevím doteď komu, ale je mi to celkem fuk!

Pacanda pro mě bude vždycky Roman Černík, zlobidlo lektor!

-japo-

Dráma (diskurz) o lásce...

Taková podivná kombinace citů

... túžbe, frustrácii, o potrebe ľudského kontaktu, nenávisti, o spomienkach, o živote úspešnom a napriek tomu márnom. O zraneniach starých i nových, o hneve a výčitkách, o smrti i zrode života, o jeho trvaní i o tom, že žiť se musí.

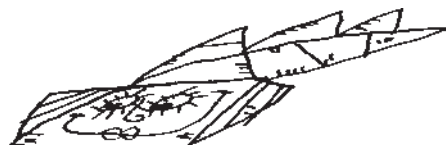
Hrať Bergmanovu sonátu o tom všetkom, navyše po všeobecnej známosti filmu, nie je jednoduché. Ba mimoriadne náročné a môže si to dovoliť ten súbor, ktorý ma tri nadpriemerné herečky. Režisér Ladislav Valeš ich v zásade mal. Určite na rámci amatérského divadla. Helena Lenky Šťastnej je výkon parádny, citlivý a utrafený v miere. Eva Veroniky Týcovej má odvahu vyzerat' na javisku škaredo a dispozíciu k psychologickému ponoru. Šťastlivo sa vyhla opisnosti, prepjatosti a dokázala svoju postavu gradovať. Charlotte Evy Kodešovej je dostatočne mondénna, dostatočne studená ale črtaná nie príliš diferencovanými prostriedkami. Bergmanov text ponúka širšiu škálu možností. „Niméné“ (prof. Císař) táto trojica vytvorila inscenáciu pomerne sugestívnu, vnútornu štruktúrovanú. Pánska časť súboru solidne sekundovala.

V inscenácii je, pravdaže, celý rad miest problémových a problematických, ktorým chýbajú hlbšia motivácia konania (napr. situácia líčenia, klavírnej hry, mechanicky riešených svetelných premien a príchodov či odchodov zo situácií).

Cenné je, že inscenácia Rádobydivadla Klapý nezabíha k larmoyantnosti (plačlivosti), sentimentu a dojímavosti, že si zachovala čosi severskej drsnosti, atmosféry - ľudskej i prírodnej. Ba režisér vytvoril pomerne konzistentný javiskový tvar a svojich hercov viedol po cestách psychologickéj skratky, ktorá dokázala vytvoriť zaujímavý duševno-morálny strip-tease.

Nejzávažnejším problémom inscenácie je jej bodka, pointa, keď Charlotte odsadí poslednú vetu Evinho listu „Nesmí byť pozdė!“ A Evinu nerealizovateľnú nádej premení na jásavý, umele optimistický transparent, ktorý ide proti zmyslu hry a inscenácie. V týchto Bergmanových príbehoch niet už návratu, šťastia, optimizmu, dejového pozitivizmu. Otvorený autorov koniec tak zmenili na didaktický a falošný.

Vladimír Štefko

Dávno ne "rádoby"

Potkávame se s Láďou Valešem (Rádobydivadlo Klapý) už léta na nejrůznějších přehlídkách, i rozhovorů jsme seštrikovali mnoho. První otázka pro "divokého" Valeše, jak se mu přezdívalo v dobách, kdy bořil a stavěl a s buldoči urputnosti prosazoval své vidění divadla, proto zněla - to tvé divadlo - je stále jen "rádobydivadlo"?

Pravda, když jsme kdysi hledali název divadla, tak v tom byl ten ironický podtext. Že se snad časem možná naučíme to divadlo hrát. Ale to už je dávno a možná dnes už o divadle něco víme.

A po kolika letech jste k tomu názoru došli?

Po deseti minimálně. A nikdy nás nepřestalo divadlo vzrušovat, jeho příběhy, emoce, které přináší. - To dávnější období bylo jaksi chole Rické, teď přichází malinko sangvinické a ne-dej bože, snad se nedostaneme do fáze zcela melancholické, i když trocha melancholie nezaškodí. Divadlo mě pořád dráždí jako nekonečný zdroj poznání. Nejen "světa", které zobrazuje, ale, a především i lidí, co divadlo dělají se mnou, co se mnou do toho vždycky jdou.

Dlouho se zabýváš severskou kulturou, Stridbegrem, Bergmanem...

Jsou asi nejbližší mému vidění světa. Tam jsou ty vášně, které mě zajímají - byl jsem v Norsku a hledal v té krajině, v rytmu té přírody, třeba kořeny Peer Gynta, mezi kameny divokých řek, pod vodopády, kde klidně mohli néjaci ti trolové být. To pohádkové neskutečno tam všechno je, můžeš se toho dotknout rukou i srdcem, a z toho plyne ten můj až pohlavní vztah k severské dramatičce, jejíž témata jsou jakoby na oběšení, ale s vědomím souvislosti si člověk tu oprátku svléká. To lze v severské literatuře najít...

A co tvůj soubor? Jak tvou životní filozofii, ale také např. i tvůj temperament přijímají herci Rádobydivadla a tví spolupracovníci?

Samozřejmě, že jsem hledal a pak si vychoval lidi, kterým bylo mé přesvědčení sympatické a srozumitelné, a oni jsou tomu i jaksi předurčení - např. Veronika Týcová k nám přišla jako patnáctiletá dívenka a stále s námi hraje (byť už je profesionální herečkou). Myslím, že na sebe všichni i po těch letech dobře slyšíme. Teď dáváme dohromady takový nový projekt s Jádou Kodešem. Otevřely se nám velmi dobré podmínky v Lounském divadle, po dlouhých letech znovu otevřeném, tam nám nabídli azyl. Takže v lounském divadle budeme střídavě dělat divadlo s lidmi z našich souborů

i společně, máme už určitý dramaturgický plán. Dokonce, prý, když bude Jarda režírovat, tak já u něho budu hrát a naopak... Na to se těším, už jsem starší a pohodlnější a tohle by mohlo být zajímavé...

Takže by z toho mohl vzniknout i pěkný název, třeba "Valeš a Kodeš Ráddivadlo v Lounech". Zlomte vaz!

-sg-

Filozofové, estetici, tělocvikáři

Co by měli vědět hronovští diváci o Divadle na Cucký z Olomouce, ptám se Lukáše Večerky, který je podepsán jako autor scénáře a režisér Kolář(ž) neví kam jdeme?...

Na Hronově jsme poprvé a všichni jsme divadlem netknutí. Spíš se zajímáme o kulturu jakoby všeobecně, přesněji řečeno - v téhle skupině jsou různě nadaní lidé, někdo píše, někdo je muzikant a především všichni studujeme.

Lukáš Večerka bude od podzimu studovat režii na JAMU, jiní studují na Univerzitě v Olomouci, estetiku, sociologii, tělocvik, filozofii, jiní jsou na gymplu... Co máte za sebou? Koláž z Koláře je vaše prvotina?

Loni jsme dělali Mittererovo Účtování v domě Božím, ale to byl takový pokus. Chtěli jsme zkusit, zda si vůbec můžeme troufnout na divadlo. Běžně v Olomouci děláme jakési krátké divadelní útvary, dost se improvizuje. Především v Galerii u mloka, což je jednak galerie, jednak čajovna a jsme jí vděční za azyl a pochopení, že nás majitelé netlučou, i když občas něco rozbijeme, a taky jsme jim už snědli nějaká umělecká díla...

Na podzim se možná rozejdete, ty do Brna, ostatní třeba jinam - máte přesto nějaké společné plány?

Určitě, možná, že budeme v jiném složení, ale chtěli bychom využít toho, že každý z nás něco umí. Honza Žůrek, to je ten filozof - tělocvikář, nadaný chlapec a přírodní úkaz, píše hry a jednu z nich asi budeme dělat. Chtěli bychom mít také větší záběr, rozšířit v Olomouci divadelní, výtvarné a další aktivity. S profesionálním divadlem to tam není nejlepší, mladí lidé na něj nechodí. Snad to bude lepší, až tam přijdou noví absolventi z JAMU, chtěli bychom s nimi spolupracovat, nějaké kontakty už máme...

-sg-

Eminy zatracený holky

Emu Zámečnickovou netřeba představovat. Dokonce nejen na Hronově, ale také na Wolkrově Prostějově, v Písku, na Dětské scéně v Trutnově, je také jednou z mála ženských opor Levínského Nejhodnějších medvídků. Absolventka DAMU, učitelka dramatické výchovy v královéhradeckých Jesličkách, pedagožka herectví na Konzervatoři Pardubice... Emo, léta se zabýváš nejrůznějšími divadelními aktivitami. Co tě na té práci, neb jseš vlastně divadelní pedagožka a musíš ročně vyprodukovat víc položek než mnohý profesionální režisér, stále baví, těší, vzrušuje?

No, co asi? Je to stále objevování nového, a mám tím na mysli především nové lidi, nové tváře. A právě to, že jsou mladí - děti, které se vyvíjejí, samy něco objevují a já si to jejich prostřednictvím objevuji taky. Je to život plný překvapení. Když už mám pocit naprostý vyprahlosti, když si zoufám, že už to k ničemu není a nepůjde to dál, tak prostřednictvím těch mladých získávám stále novou energii. A zvlášť mě baví dělat s lidmi, o nichž si mnozí myslí, že jsou beznadějný případ, že z nich nic nebude. A pak se z toho človíčka, nad nímž všichni lámalí hůl, stane osobnost, a to je radost veliká, to je to největší vzrušení. Mám štěstí, že většinou jsem byla a jsem obklopená talenty, fakt, jako bych je přitahovala. S nimi je krásná práce, ale jak říkám, největší vzrušení nastane, když i méně talentovaný po čase zaboduje.

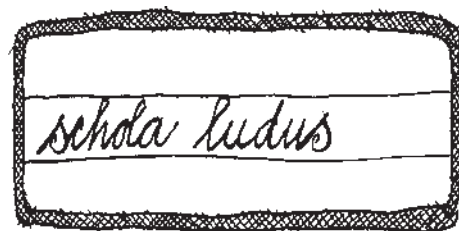
Prošla tvými soubory, dílnami a třídami už pěkná řádka lidí, z nichž jsou dnes zajímaví divadelníci.

Kdysi dávno to začalo v mém Divadelku do kapsy, začínal tu René Levínský, holky Bláhovy, Atila Kováč i Jakub Krofta, později Martina Součková, Matěj Kužel, Ondra Novák, Janička Vyšohládová - herci, dramatici, scénografové...

Zatracený chlapi - jak vznikl ten kousek?

V Jesličkách máme systém rotací - děti prostě tráví u jednoho učitele dva roky a pak jdou k jinému, takže se ta práce stále prolíná, děti odcházejí a zase se vrací. A tak se mi vrátila i děvčata, která účinkují v "Chlapci" - znám se s nimi velmi dlouho. A při tom novém setkání, kdy se mi vrátila jako dospělá, jsme společně hledaly téma, v němž by se mohly vyrovnat s mužským elementem. Ale tahle skupinka je jen nepatrný zlomeček mých svěřenců.

Celkem jich mám na padesát, dětičky, dospěláky, lidi v přípravkách... Děláme i velké inscenace, např. Sen noci svatojánské, Dekameron, vedle toho malé party, které se sestavují podle toho, kdo koho zaujme, kdo s kým chce dělat - viz Zatracený chlapi... -sg-

Fedotovova herecká dílňa

Na fotografiích Ivo Mičkala vidíte ukázky off-dílny Sergeje Fedotova, která však probíhala pod vedením zkušených Fedotovových žáků Jana Hájka a Michal Čapka.

Škoda jen, že se termín předváděčky kryl s ostatními dílnami. -red-

RECENZE

na jednotlivá představení pro vás psali:

Karol Horváth

František Laurin

Jana Paterová

Jan Císař

Daria Ulrichová

Jakub Korčák

Milan Schejbal

Radostný a tvořivý herecký projev

RECENZE

Goldoniáda

XIII. národní přehlídka amatérského a činoherního divadla FEMAD Poděbrady/ Divadelní Třebíč 2004

Inscenace Goldoniáda DS Piki Volyně se opírá o poetiku commedie dell'arte, aby z ní stvořila bezprostřední vztah mezi hercem a divákem jako vskutku radostné přijímání tvořivého působení. Nebyla to inscenace jediná, která svou zábavnou komediální funkci jako funkci estetickou realizovala tímto způsobem. Ale byla jediná, která ji v soutěžním představení dokázala v této rovině plně uplatnit, aby potvrdila, že poetika je východiskem pro rozvinutí funkce estetické. Zvlášť patrné – jako ostatně už dlouho, předlouho – je to na inscenacích, které vycházejí z komediálních textů žánrově a druhově, taxonomicky, přesně určených a realizovaných konvencemi, jež těmto druhům, a žánrům přísluší. To vyžaduje technicky vskutku dobré zvládnutí těchto konvencí především ve složce herecké, aby mohl být nastartován proces, na jehož konci stojí ono radostné vnímání tvořivého hereckého projevu.

Jan Císař

Goldoniáda, PIKI Volyně

Foto: I. Mičkal

Od začátku inscenace šlape

RECENZE

Goldoniáda

Divadelní soubor PIKI z Volyně sáhl po Striskově Goldoniádě, která se volně inspiruje postupy a principy commedie dell'arte, využívá motivů a postav z jejích her. Volynští v čele s režisérem René Vápeníkem vědí, že text, který v základních rysech drží pohromadě, počítá na druhé straně s improvizacemi, odbočkami, hravostí a imaginací. V původní předloze lze vystopovat zřetelné inspirace Sluhou dvou pánů

a Benátskou vdovičkou, které inscenátoři potlačili, neboť text radikálně upravili. Vyškrtli některé typy (Capitano, Dottore a další), poněkud rezignovali na hlavní nit rámcového příběhu a na zbylém textovém základě vytvářejí řadu situací. Činí tak ve velmi dobře vytvořeném hracím prostoru a v odpovídajících kostýmech (výprava Petr Kolínský) a maximálně využívají svých hereckých schopností. Od samého začátku inscenace výborně šlape, až do výstupu Margaret s Baronem. Od této chvíle se tu a tam stane, že se nápady na chvíli jakoby vyčerpají a sklouzne se jen k textu. Ale těchto okamžiků není mnoho a jsou přebity dalšími skvěle vybudovanými situacemi. Jen trochu litujeme, že se vytratila linie diamantové kukuřice, která je v podstatě základem, od něhož se odvíjí příběh. V inscenaci sice zaregistrujeme, že ji objeví Sluha, ale situace se nedotáhne až k vtipné pointě (zatímco v textu sluha do kukuřice kousne, aby se najedl a vylomí si na ní zuby). Pokud jde o recitátorku, racionálně jsme si ji zdůvodnili jako reprezentantku „vysokého“ umění proti plebejskému, které sledujeme. Ale inscenačně to tak docela zdůvodněno nebylo.

Přes tyto drobné připomínky je třeba zdůraznit, že jde o inscenaci zdařilou a vkusnou, která publikum dokáže utáhnout od začátku až do konce, což u tohoto typu produkce není právě snadné. Vyžaduje to neutuchající invenci a vršení stále nových a lepších nápadů a situací. A to se ve velké míře podařilo.

Alena Exnarová

Divadelní dialog v Paderbornu

Letošní 12. Divadelní dny evropských kultur, které ve dnech 5. až 8. května společně uspořádaly Svaz amatérských divadel Severního Porýní-Vestfálska a Celoněmecký svaz amatérských divadel ve stotisícovém městě Paderborn s historickou tradicí sahající až ke Karlu Velikému, byly v mnohém smyslu zvláštní. Pouze několik dnů po rozšíření Evropské unie především východním směrem se zde setkali divadelníci z 11 států. Vedle skupin z Belgie, Chorvatska, Velké Británie, Holandska, Jižních Tyrol, Litvy, Maďarska, Slovenska (dětský soubor Lano z Bratislavy s inscenací Od deseti let do doprovodného programu pro děti), Německa přijeli pozorovatelé z Česka, Irska, Norska a dalších zemí. Jako vlašťovka předurčující možné formy spolupráce v budoucnosti zde měl premiéru společný česko-německo-polský divadelní projekt, přesněji řečeno

inscenace Kafka - Za dveřmi jako výsledek dvouleté intenzivní divadelní dílny. Myslím si, že právě tento ročník skutečně naplnil koncepci festivalu jako dialogu divadel různých národů.

Kafka - Za dveřmi

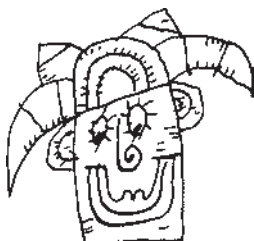

Kafka - Za dveřmi, společný česko-německo-polský projekt. Polský režisér Michael Nocon, žijící v Německu (na 70. JH jsme viděli jeho Vojcka se souborem z Pulheimu) a Franz-Josef Witting (mj. hlavní pořadatel festivalu v Paderbornu a čelný funkcionář Celoněmeckého svazu amatérských divadel) se spojili s NIPOS-ARTAMA a Domem kultury v Krakově a vymysleli dvouletou divadelní dílnu postavenou na denících Franze Kafky. Svět mladého Kafky byl prostředkem sebezpoznání mladých lidí a jejich hranice překračující komunikace o současném světě. Nejvíce účastníků bylo z Polska, nejméně z Německa. Převažovaly dívky. Inscenace Kafka - Za dveřmi je divadelním výsledkem dílny. Šestnáct nejrůznější dřevěných dveří na kolečkách, jako znak samoty, zároveň otevření se světu, úkrytu a útočiště je velmi působivým obrazem duševního světa mladých lidí. Jejich otevírání a zavírání, záměny míst a soupeření spolu s výraznou pohybovou choreografií a v poslední části také vlastních (to znamená nikoliv citací z deníků) promluv o sobě česky, německy, hebrejsky, polsky slouží vyjádření tématu inscenace „hledám sebe, hledám své dveře, hledám sebe za svými dveřmi“. Inscenace má velmi působivý světelný a zvukový plán (např. klapání dveří, klapání dveřmi apod.). Oba tyto plány, pohyb, tanec jsou hlavními prostředky inscenace. Ostatně uvidíme ji na letošním JH.

Lenka Láznovská

Goldoniáda, PIKI Volyně
Foto: I. Mičkal

Volyňské divadlo žije

Povídáme si o posledním představení, Goldoniádě, s René Vápeníkem, který, dá se říci, je novým režisérem volyňských. Tento soubor slavil na Jiráskově Hronově úspěchy v osmdesátých letech minulého století (Maraton, Piknik, Pec), mnohokrát se účastnil divadelní Třebíče a po létech znovu na Hronově, už jako PIKI Volyně v roce 2002, slavil úspěch s Kohoutovým Augustem...

Dnešní soubor je jakýmsi konzistentním pokračováním té staré party, stále udržujeme kontakt např. s Jarouškem Kubešem, někdejšími režisérem a hercem (památka je jeho sólo inscenace Osamělost fotbalového brankáře) a samozřejmě s Miloslavem Pikolonem, který je stále uprostřed dění. A přál bych si, aby to tak bylo i do budoucna. PIKI Volyně je hravá parta a dělám s nimi velmi rád. Sám jsem do volyňského souboru vplynul jako úplně slepý a němý Indián v Tajemství Větrného kaňonu, který v roce 1995 s volyňáky dělal Zdeněk Pošíval.

Režirujete taky v Šumperském profesionálním divadle...

To tak vyplynulo ze situace. Jednak tam v angažmá působí někdejší člen našeho souboru Vladimír Gottwald (jeden z protagonistů slavného Maratónu), jednak mě oslovil ředitel tamního divadla, který viděl mého Augusta, a tak jsem tam letos dělal pohádku pro děti.

Jakou strukturu má volyňský soubor?

Je to soubor generační - všichni jsou totiž daleko starší než já, mají kolem padesátky. Nikdy jsem si to moc neuvědomoval, až v souvislosti s letošním Hronovem, protože hrát dvakrát za sebou Goldoniádu je pěkná fyzická zátěž. Ve Volyni máme před sebou Podivuhodné odpoledne dr. Zvonka Burkeho, už se tím nějakou dobu zabýváme, na podzim začneme zkoušet...

-sg-

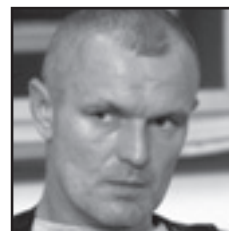
RECENZE

na jednotlivá představení pro vás psali:

Pavel Purkrábek

Silvester Lavřík

Vladimír Štefko

Vladimír Zajíc

Aleš Bergman

Marie Kotisová

Radmila Hrdinová

BEZ UMRTVENÍ

pokračování ze strany 2

Já vím, řeknete, že by se vytrácel princip tří N amatérského divadla - Nehrát za peníze, Nemít peníze a o penězích Nemluvit. Já ale myslím, že vybírat rozumné vstupné a nechat si z něj adekvátní (rozumnou) část není proti duši amatérského divadla. Co tou duší myslím? Nezávislost, svobodu, autenticitu, ideály. Jako v šedesátých letech v Avignonu.

Myslím, že je načase otevřít Hronov "batůžkářům". Otevřít někde louku pro jejich stanové městečko, nabídnout různé možné noclehy třeba i v soukromí či v na čas otevřených penzionech. Ti lidé by přijeli za divadlem nejen na "hlavní" program, ale třeba by je daleko víc zajímaly produkce ve stanech, které by tu rozložily naše i zahraniční divadelní společnosti, zajímali by se o nové produkce nezávislých scén, které by hrály na půdách, ve stodolách, v industriálních objektech, na loukách, na ulicích. Takový divadelní život by jistě vyžadoval jistý řád, pravidla a pro město na týden či měsíc ruch a hluk. Ale přinesl by sem významné peníze, významnou slávu a proslulost. Jako do Avignonu.

Dovedu si docela dobře představit, že se festival protáhne na celý srpen, budou se tu střídát amatérské, nezávislé a nakonec i profesionální scény, přijede řada turistů a město za měsíc zbohatne víc než za celý zbývajících rok. Kdo na srpen propůjčí svou stodolu a dům, odjede v září za vydělaným penízem na jedenáct měsíců na Kanáry. Anebo si bude užívat vlastní zahrádky. Jako majitelé nemovitostí v Avignonu.

Nestálo by to za to?

Vladimír Hulec

HRONOFF

Na Křížovém vrchu
Malé Vinohradské divadlo Praha
Foto: I. Mičkal

KÁDVOJKA

Zaznamenáno na Kritickém klubu
(úryvky).

Předně bychom se chtěli všem omluvit. Mluvené slovo má určitou intonaci a je pronášeno v konkrétní atmosféře. Zaznamenáno pak může někdy mít posunutý nebo až opačný význam. Neberte tedy tyto řádky jako přesně formulované verdikty, ale jako záznam nezaznamatelného – jako pokus o zprostředkování a připomenutí...

Vánoce u Ivanovových

Daria Ullrichová

Doporučuji všem režisérům prostudovat tuto divadelní hru, která má 4 dějství, 9 obrazů a vloženy jsou dva monology.

1.obraz – děti Ivanovových ve věku od 1 do 82 let a chůva. Je to zvláštní rodina, každé dítě má své vlastní příjmení. Děti zlobí. Jednorodná Pěta se nechce mýt, přemítá o smrti, je to intelektuál. Soňa (32 let) má sklon ukazovat to, co holčičky nemají ukazovat. Soňa říká: Jak přijdu pod stromeček, ukážu vám to!, no nezabili byste ji? Chůva vezme sekeru a usekne jí hlavu. Přichází policie, mluví ve verších, je ráda, že Ivanovovi jsou kulturní rodina, protože rodiče odešli do divadla nebo na balet. Chůva se přiznává – vyjadřuje se pohádkovým jazykem. To jsou atributy Zločinu a trestu

2. obraz – V lese, dřevorubci chválí zdravou práci na čerstvém vzduchu a těší se na Vánoce. Fjodor vypráví o dívce, za kterou bude kvačít. Dřevorubci posunky naznačují, že je to neobyčejně zajímavé, neumí mluvit, ale zpívají, což je výjimka, která potvrzuje pravidlo. Dřevorubci odcházejí, na pasece vznešeně debatují zvířátka – žirafa, plh, prasátko a lev.

3. obraz – nad rakví. Rodiče truchlí nad rakví, ale přemůže je vášně, žena se muži oddá, ale pak oba litují. Dřevorubci přinesou vánoční stromek, pokloní se majestátu smrti, až na stromek, který nemá čepici.

4. obraz – na strážnici. Písař a strážník meditují nad smyslem života. Policejní náčelník recituje verše. Přivedou chůvu.

5. obraz – v blázinci. Lékař se bojí šílenců a rozstřílí svůj obraz v zrcadle. Lékař se také těší na Vánoce, chůva je zdravá. Pacienti odcházejí na borůvky a jahody.

Monolog služky o lásce k Fjodorovi.

6. obraz – služka svede Fjodora, ten má chandru. Služka mu prozradí, že je jeho milenkou vražednice. Fjodor se rozhodne učít se latinu a chce být učitelem.

7. obraz – existenciální. Pěta rozmlouvá se psem Věrou, který ve verších hovoří o smrti. Pětu to nepřekvapí a říká: Co by mi tak v mém věku mohlo být divné, uklidněte se.

8. obraz – v rychlém sledu zemrou tři soudci, řeší se spor mezi Kozlovem a Oslovem, který je traktován ve verších. Chůva je vinna.

9. obraz – vidíme chůvu s dětmi, opět jsou s dětmi problémy tělesného rázu, chůva je jejich chováním pobouřena. Jsme v očekávání nejhroššího, kupodivu se ale nic nestane. Rozsvítí se jolka, matka zpívá A,E,I,O,U, podlehne síle atmosféry. Syn se zastřelí. Posléze vymře celá rodina, děti jedno po druhém. Vypráví se o tom, že Fjodor se stal učitelem latiny. Jediný, kdo přežil, je chůva.

Hra skýtá velmi poetický jazyk, pevně tkví v kontextu ruské kultury, je prošípaná odkazy na ruskou literaturu (Dostojevský, Puškin, Gogol). Bylo by možné ji chápat jako protestní parodii Zločinu a trestu. Invenční režisér by si s tím poradil. Pracuje se zde s bizarním propojováním elementů. Každý vypravěč kamenného vtipu ví, že ho nesmí vyprávět drastickými prostředky. Vytanula mi poetika Divadla Járy Cimrmana – podobné jazykové figury. Inscenace se s formou textu minula. Základní lapsus – připsání moderátora. Nepřipravení diváci byli vtipnější než moderátor sám. Komentování bylo proti způsobu traktování, pustý chaos, koncentrované trapno, vnitřní souvislost nebyla srozumitelná.

Jan Císař – Nemám nástroj, jak tu inscenaci analyzovat, nemám záchytný bod. Nerad jsem dešifrátor, nepochopil jsem nic z toho, co se na jevišti odehrávalo. Je to výkřik, který je neformulován a neartikulován divadelním jazykem. S texty se dnes děje cokoliv, ale vždy se snažím najít kód, ale zde jsem ho nenašel.

Daria Ullrichová – myslím si, že je to nešikovnost, ten text, byť bizarní, má svůj řád. Byl to nekonečný maglajs, rozblábolenej nesmysl.

Regina Szymiková – Maglajs byl traktován permanentní křečí, škleby a forzí, tím došlo k nesrozumitelnosti. Bylo předváděno neumětelství.

Vít Závodský – text má řád a poetiku charmovské linie. Frustrace z doby, vykloubenost je traktována jako normální. Syžetová linka byla rozbita. Nemám pro to jinou nálepku než trapno, magořina.

Divák s copem – Budu za advokáta diaboli. Trapný konferenciér na začátku ukázal, že to bude o trapnosti Vánoc, nešlo o Rusko, ale o nás. Nehectví a nedivadlo byl prostředek k popření Vánoc. Publikum má nárok na komentáře, odcházení, ale bylo to včera neadekvátní.

Daria Ullrichová – Na divadle se nedá lhát, nemůžete se ptát a nemůžete jen tak poslouchat, moderátor byl vyveden z míry, že diváci odpovídají něco jiného.

Divák s copem – byl přesně tak trapný jako moderátoři ve všech komerčních médiích.

Petr Lanta – soubor zatahl do hry i odcházející diváky.

Josef Tejkl – neviděl jsem poprvé. Moderátor trapnost vytváří zcela záměrně a programově, nechce ukázat svůj ostrovtip (herec je jím dostatečně obdařen). Osobně jsem si to představení užil. Mám rád, když snobové trpí. Já jsem se pointy dožil. Myslím, že rodina nevymře, ale spáchá sebevraždu.

Lída Honzová – Mě to zasáhlo úplně jiným způsobem. Uvědomila jsem si, že mládež je v depresi, devastuje se nám před očima a my jí před očima vraždíme kapry. Je to výsledek naší výchovy.

Divák s copem – Věc nejvíce provokovala tím, že nám klouzala z rukou, a to byl záměr, ale nepotkal se s publikem.

Divák z Chomutova – Mě představení nechalo chladným. Neviděl jsem tam ani tu trapnost. Byl to ne chaos ale chaos.

Divák v tričku ING – Něco jsem očekával ze znalosti souvislostí. Proč tenhle text, proč si nenapsali něco sami?

Jakub Korčák – Je to obraz, ve kterém žijeme??? Nevnímám to jako záměr, ale něco, co bezděčně plyne. Nahozené téma fašismu – Kein Wasser das ist Gas – z toho mi bylo smutno.

Jan Císař – byl to nedivadelní výkřik, pro mě to divadlo není, nefunguje to. Já už Pepíkovi (Tejklovi – pozn red.) o divadle neřeknu ani slovo. My dva se nemůžeme domluvit.

Antigona – odjezd

Jan Císař – Text byl oceněn v soutěži Alfréda Radoka. Je považován za dobrý a kvalitní. Provádí výrazný posun s celou tematikou. Jde o demonstraci, ukázání stavu světa, v němž je rozhodující politika, mechanismus moci. Na tom je postavena zápletková hra. Dnes je to mocný proud, který nám chce sdělovat, jak na tom v tom světě jsme, jak to funguje. V textu je Antigona pojata jako zastánkyně radikálního až revolučního stanoviska proti špičce moci představovanou Kreontem. Sopilci rozmlouvá a kárá je, že sedí v hospodě a nic nedělají, chce jim otevřít oči. Tady se cosi dozvídáme z televize, nebylo to zvukově vyladěno. Tady ta Antigona o to byla ochuzena. Zpráva o stavu světa byla sugestivněji podávána prostředky technickými. To mělo pro mě hodnotu, tam byly věci, které zapůsobily nejsugestivněji, nejvíce se mně to dotklo. Podoba světa se tak ukazuje lépe, než prostředky hereckými. To mně fungovalo včetně sprchy. Proslavené kritické ale: jak se to vztahuje k té části inscenace, která je pojednávána herecky. Divadlo není technika, ne že by

se technice divadlo vyhýbalo, ale co s tím potom uděláme. Tato část je neskonale méně přesvědčivá.

Zůstává silný vztah Isména – Antigona. Možná to pro mě získává významy poněkud zvláštní, do popředí se dostává vazba na Isměnu, Antigona bojuje s Haimonem i Kreontem o to, aby ji Isměna zůstala zachována. U mnohých postav mi lechtají motivace unikají, jsou tam pro mě mezery a je to ploché. Já proti vizualizaci nejsem, E.F.Burian tím podporoval sdělení o lidském osudu, ale tady to klouže.

Pavel Purkrábek – Viděli jsme obdivuhodně výtvarně technickou výstavu. Nebyly to ilustrace. Chtěl bych pochválit vtipné kostýmy. Matoucí prvek je, že hybatelem je Haimon.

Regina Szymiková – Pan profesor se nezmínil o tom, co jsme viděli na dvoře. Co ta Médea? To, co jsme viděli, na mě působilo jako důsledek toho, co jsme viděli na dvoře.

Jan Císař – Já se omlouvám, že jsem na to zapomněl, ale já jsem to vyřadil. Mně se to divadelně líbilo nejvíce. Jestli to není způsob narace, nabídnout nám cosi skrze mytologii?

Radka Hrdinová – Sikora znásilňuje mýtus, zachází s ním velmi volně. Je to základní princip textu.

Vít Závodský – Připadám si jak v Rychlých šipech. Sám jsem měl problém, jak tam tu Medeu zařadit. Svět mužů jako svět trubců.

Pan Toman – Nabídnou laický pohled. Líbila se mi výtvarná stránka, zmultimediálnost. Viděl jsem příběh dvou sester, které usilují o syna šéfa diskotéky. Antigona je holka, která se dala k jehovistům a dělá v hospodě poprask.

To, co bylo venku, nevyznělo.

Divák 3 – Málo se mluvilo o tom, že to má politický rozměr, hamletovský motiv.

Vlado Štefko – Politická intrika je výsostně současná, má současnou technologii a nástroje. Smetení Antigony se děje rafinovanějším způsobem než u Sofokla, aby si nikdo neušpinil ruce. Technika nemůže odevzdat informaci o lidském problému. Výstupy, které se tohoto tématu týkají, jsou letmé, a tato témata nevystupují do popředí. Vznikne povrchní, konstatující, svým způsobem statický obraz. Záleží na tom, jak je divák pilný. Divadlo je principiálně postavené na jevišti a hledišti. Každá etapa přinese výdobytky, polovina se zapomene, polovina se stane výzbrojí další etapy.

paní Hulcová – ženy znásilňovaly a byly znásilňovány. Měla jsem pocit, že je to feministické divadlo.

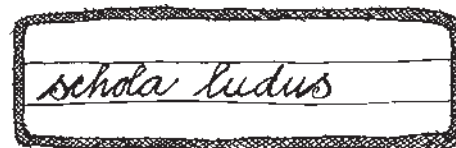
-anja-

Když se to umí a když to není odfláknuté

Letos jsem se v Hronově zapletl do diskusí o odvážných režijních koncepcích. Zdůrazňoval jsem hodnotu odvahy podstoupit riziko uskutečnění vlastní vize namísto sázení na jistotu diváckého úspěchu osvědčenými – a tím jaksi sériovými a zprůměrovanými – prostředky. Tyto diskuse se dosud týkaly netradičních žánrů – děl, u nichž je riziko neúspěchu, nezvládnutí a neoslovení diváka nejzřejmější. Páteční „Taková podivná kombinace citů“ mě ovšem upozornila (a to je slabé slovo) na další směr tvůrčí odvahy: odvahy „normálně“ inscenovat „normální“ náročnou hru „normálními“ prostředky. A jít do toho tvrdě bez zadních vrátek a povrchních zpestřujících berliček. A bylo vidět a cítit (to je opět slabé slovo), že když se to umí a když to není odfláknuté, může to být síla. Upozornění (zase to slabé slovo) tedy může znít: Divadlo je buď odvážné nebo přízemní (také dobré nebo špatné, ale o to teď tolik nejde) a žánr je zcela podružný.

Petr Macháček

Ukázky semináře I
(jako Inspirace místem)
Foto: I. Mičkal

snímky kapelám, které se nám líbí a nemají na natáčení peníze. S Lavříkem tam chystáme natočit přímo v klubu povídkový film. Dokonce jsem tam natočil pro jednu kapelu videoklip, který by měl být vysílán v Slovenské televizi. A začal jsem fotit. No úplně si to užívám.

Mluvil jste o divadle, které jste přichystal se svou dcerou. O co jde?

To už je divadlo třetího tisíciletí. Je intermedialně, interaktivně nevím jaké. Na svícení jsem používal desktop z windowsu, který jsem promítal přes projektor. Neměl jsem žádné "povinnosti" vůči úspěchu či profesionálnímu provozu, cítil jsem se zcela svobodně. Zajímavé - a pro mě trochu záhadné - je, že mi "fans" z Kubína, kterých je asi 300 a vždy jezdí na mé inscenace, tvrdí, že to byla má emotivně nejsilnější inscenace, kterou jsem kdy udělal.

Po svých zkušenostech jste zřejmě na profesionální divadlo zanevřel?

To ne, jen na něm nechci být teď závislý. Na podzim ale budu jako režisér hostovat v trnavském divadle.

Dá se vůbec moderní divadlo dělat na regionální scéně?

Jsou tam limity. V první řadě v tom, že to platí město, že část - asi 1/4 - rozpočtu musí získat divadlo vlastními silami. Divadlo se tak plácá hore dole, není mu jasné, zda má dělat komerci a tahat diváky za každou cenu do divadla, což bych sice nejásal, ale aspoň by to bylo srozumitelná situace, anebo zda chce "umění". Oni radní chtějí většinou, a každý o tom, co je umění má jinou představu. Myslím, že jsme to se Silvom Lavříkem neměli ve Zlíně zle vymyšlené, ale narazili jsme na tolik zdí, že jsme je nedokázali překonat. A největší zdí jsou klebetní herci, kteří nemají co dělat. Permanentně sedí v kuřárně nebo v klubu, chvíli nenávidí ty, kteří jsou obasazeni v dvojáku proti nim, pak se to přeskupí a oni zas pomlouvají někoho jiného. Toto se permanentně od rána do večera řeší. To je největší průser regionálních profesionálních scén, to jsme s Lavříkem nemínili akceptovat.

Vraťme se na půdu Jiráskova Hronova. Jak hodnotíte letošní ročník?

Letošní JH mi potvrzuje teorii, že divadlo se vždy pohybuje v jakýchkoli sinusoidách a momentálně jsme na té spodnější části. V Hronově - aspoň tak mi to připadá - jako kdyby se objevoval cyklus, že každý druhý rok je silnější. Teď jsem narazili na ten slabší. To je můj názor. Je to ale přirozené. Četl jsem že v Čechách vzniká každoročně 600 premiér, které se jen hlásí do amatérských soutěží. To znamená, že ve skutečnosti jich je ještě o hodně víc. Ale vždy to dělá zhruba ten jistý počet lidí. No a té invence, těch nápadů není tolik, aby vydaly každý rok na silný Hronov. Ale nemyslím, že by to letos byl nějaký výrazný propad. Je to standardně dobrý ročník, na kterém se ale neobjevilo nic výjimečného.

Mohl byste být přesto konkrétní. Co vám připadalo na té pomyslné sinusoidě nahore a co dole?

Budu mluvit v první řadě o pozitivních věcech.

Rozhodně mě potěšilo Divadlo VOSTO5. Nejen tou, pro mě možná až moc jednoduchoučkou, ale velmi milou záležitostí Sniežka. I z ní ale na mě "křičelo", že je to tak vyrobené ne proto, že by chlápci tak jednoduše mysleli a jednoduše pracovali, ale že je to stylizace, kterou si momentálně zvolili a cítí se v ní dobře. Bylo za tím cítit silný divadelní motor. Fascinující byl pro mě také jejich stan, co tu postavili, a to, co a jak tam dělali, jak tam existovali, jak přitáhli zcela nové diváky. To je velmi dobrá, pozitivní věc.

Dál budu určitě vzpomínat na sokolovskou Plešatou zpěvačku. Precizní výklad, poctivá práce, nejen v přípravě, ale i v tom, jak je to udělané na jevišti, disciplinované herectví, které slouží hlavně tomu, aby ten zážitek měl divák. Já ho opravdu měl, velmi jsem se bavil.

Rozhodně byla pro mě jako vždy zážitkem inscenace Petra Lanty. Stále mě fascinuje, jak on divadelně myslí.

A to horší z letošního JH?

Mrzí mě, že jsem tu viděl pár inscenací, které se mi zdály jako by stlučené na koleně. Jako by si inscenátoři mysleli, že stačí mít jen dostatečně bláznivé nápady na to, aby to bylo přijaté. Pravděpodobně jim křivdím, ale jako divák to cítím jako neúctu tvůrců vůči publiku. Že jim divák nestojí za to, aby se lépe připravili. Možná by stačilo to o sezónu déle zkoušet, když už mají málo času na zkoušení, a po roce přijít s hotovějším tvarem. Neboť potom i to, co je dobře myšlené, nemá šanci zaznít, protože to není odkomunikované na jevišti. Divák není od toho, aby věci domýšlel za ně.

Co konkrétně máte na mysli?

Určitě Vánoce u Ivanových, odvážné koncepce, ale zcela nezvládnuté jeviště. Ale bohužel také třeba Solný sloup od Šviháků. I když v tomto případě je důvod asi jiný. Režisér a autor v jedné osobě zřejmě cítil v sobě takovou přemíru tlaku vypovídat o jistých věcech, že ztratil soudnost. Jako kdyby si myslel, že závažnost problémů, které akcentuje, je tak velká, že vše ostatní je zbytečné. A to mu převálcovalo všechny divadelní složky. Já minulý rok od Šviháků viděl skvostný kus, Amatéry. Byl jsem tou inscenací velmi nadšený, všude jsem ji chválil, všude jsem ji doporučoval. Ta inscenace měla existenciální rozměr, a to filosofického myšlení dospělého, vzdělaného člověka, který má co říct. Navíc byla výborně zahrnaná, měla neskutečně dobrý feeling. A najednou jsem viděl bezmocnou, našťavanou křeč, která tak tak se mnou komunikovala. Řeknu to jednoduše. Připomínalo mi to Kotel na Nově, kde se sejdou lidé, kteří mají konečně jednou za život šanci politikovi, kterého pocítují jako nedobrého, hlasitě vynadat. Vykríčet svou - třeba i spravedlivou - zlobu. Ale ono to nefunguje.

Zaznamenal jste či zaznamenáváte nějaké výrazné proudy v současném českém amatérském divadle?

Tak jako u nás jsou v něm stále přítomné takové ty staromilecké divadelní pokusy. Ty jsou a budou v amatérském divadle vždycky a všude. My na to na Slovensku nemáme termín, ale u vás se používá sousedské divadlo, což se mi moc líbí. To je úžasná

věc, nemusím se na ty inscenace chodit dívat, zajímá mě jiné divadlo, ale je úžasné, že jsou.

Mě daleko víc zajímá ten divadelní proud, který jde souběžně s tím, co divadelního se děje v Evropě. Možná to není nejsoučasnější, nejmodernější divadlo, ale takové divadlo tu vždycky za poslední léta bylo. Pro mě to jsou soubory či tvůrci jako je Petr Lanta, Igdyž Kolín, některé brněnské věci, Dekadentní divadlo Beruška. Ty jsem na Hronově bohužel nikdy neviděl, znám je odjinud, ale je to excelentní improvizční divadlo. Přitahuje mě mimo jiné i tím, jak umějí jeho tvůrci "nasrat" diváka.

Pak je ve vašem amatérském divadle pro mě dost záhadný proud, kterému nerozumím a který na Slovensku nemáme. Je to cosi, co jakoby zmrzlo v 60. letech a teď se to nanovo objevuje. Já sleduju na scéně mladé lidi, kteří přece nežijí ve vakuu, a přesto se na mě jako hudební doprovod k současné výpovědi o těch lidech valí z jeviště nějaké zle zahrané, zle odpívané bluesové dvanáctky. K tomu si jako "generačního" autora vybírají Jefferse, Wendy Cope a další "staré flákoty". Nic proti nim, ale... Hledím a nerozumím tomu. Tohle má být generační výpověď, ze které jde krev, pot, slzy, semeno, cokoli.

Jste Slovák. Jak jste viděl slovenskou účast na letošním JH?

Nevím, zda je toto cesta. Radikálně překopat antický text, změnit mu základní vyznění, ale tím způsobem, že ho nedodělali. Tedy nevysvětlili, proč hraje o Isméně, a ne o Antigone, když se to jmenuje Antigona. Ale režiséru Ivetu Jurčovou poznám léta, je to žena, která umí obrazy na jevišti stavět s velkou silou, umí pracovat s herci, "dokopat" je k výjimečným výkonům. Stále se vyvíjí a těším se, až jednou udělá něco opravdu pořádného. Věřte mi, přijde to.

Jaký je podle vás smysl amatérského divadla?

Víte, já bych amatérské a profesionální divadlo příliš nerozděloval, zvláště v Čechách a na Slovensku, kde se tzv. profesionální divadlo vyvinulo z ochotnického. Rozdíl je podle mne jen v tom, že někdo je za tu práci placený a někdo ji dělá z nadšení a ještě si za ni, aby ji mohl dělat, platí. A ještě je rozdíl v tom, že někdo má velmi výhodné materiální podmínky, a někdo nemá na tu práci nic. Přesto ve výsledku rozhoduje jen talent, usilovnost a zkušenosť. Nic víc.

Dobrá. Jaký je tedy smysl divadla v současném světě?

Zapeklitá otázka. Mám pocit, že divadlo ztrácí vysoký statut, který ve společnosti po dlouhou dobu mělo. Jako kdyby ten zázrak, že se divadlo děje přímo přede mnou a naživo a mohu přímo až nosem cítit lidi, co je hraje, což je myslím úplně fascinující, jako kdyby tento zázrak divadla nestačil, aby se stalo fenoménem, který významně mluví do zprávy o stavu společnosti a do toho, jak by ta společnost měla vypadat. V 60. letech tomu tak bylo, možná i do roku 1989, ale dnes tuto schopnost ztratilo. Nevím, čím to je. Dobou? Nebo je to jen vlna, která zas vynesla divadlo tam, kam podle mě patří? Dnes má tuto schopnost spíš film.

Myslíte, že divadlo je "out of time"?

Ne. Třeba vlna coolness dramatiky je podle mne snaha divadelních tvůrců reflektovat změnu způsobu komunikace uměleckých tvůrců se svými diváky, zachytit současnou dobu a nezůstat pozadu. Ale je to podle mne neúspěšný pokus. Bude muset přijít něco jiného.

Jaký je tedy váš současný vztah k divadlu?

Skeptický a zároveň nadšenecky obrozený. V divadlo věřím, jen momentálně se mu nedaří tak, jak by mělo.

Vladimír Hulec

Spolupráce celého týmu je důležitá

Marcela Kollertová

přívabná, energická a hlavně nová paní ředitelka Kulturního a informačního střediska v Hronově. Známé se letmo už léta z divadla (pochází z Červeného Kostelce a hraje a režiruje v tamním souboru), ale posledních deset dní nás velmi sblížilo, i když má Marcela neustále u ucha telefon a v podstatě je v běhu.

Máš po těch deseti dnech ještě ráda divadlo?

Mám, protože tyhle lásky se jen tak nezbavím a ani nechci. Já patřím k divadlu už od svých tři-

nácti let, kdy jsem začala hrát, a to už je pěkná řádka let. Asi před sedmi osmi lety jsem začala v Červeném Kostelci režirovat. Najednou jsem zjistila, že už mě nebaví jenom hrát, ale že chci i více organizovat dění na jevišti. Režie mě baví víc, ráda dávám věcem smysl. Ale teď, po těch deseti dnech, se cítím nesmírně unavená, o pět let starší a bohatší o pár šedivých vlasů, ale s rozhodně větším množstvím zkušeností z toho maratonu. Už teď vím, že některé věci se musí změnit nebo aspoň zlepšit, upravit, aby ten příští, jubilejní pětasedmdesátý ročník, byl ještě mnohem lepší. Byla to prostě moje premiéra s trémou i chybičkami, ale dá se s tím něco udělat. Řadu věcí jsem nechala tak, jak se dělala léta a myslím si, že by bylo dobré je změnit. Ale vše nezáleží jen na mně, je tu festivalový výbor, který má řadu věcí pod kontrolou. Letos se podařilo rozšířit doplňkový program, hrálo se v něm na více místech a výběr byl nejen pro účastníky festivalu, ale i pro místní, myslím, velmi pestrý. Podařilo se nám, po referencích Vladimíra Hulce, dostat do Hronova stan VOSTO5ky. Myslím si, že mladí lidé něco takového potřebují a také to s radostí přivítali. Hrálo a zpívalo se ve stanu mnohdy až do bílého rána. A program v parku? Některé kapely (především místní) jsou stálíci, ale, pravda, jsem mladší než mí předchůdci, a tak se skladba doplňkového programu přirozeně proměnila.

Podívejme se teď na 74. Jiráskův Hronov řečí čísel.

Celkový rozpočet festivalu je 1,5 milionů korun. Částkou 520 tisíc přispělo Ministerstvo kultury, 150 tisící Královéhradecký kraj, 100 tisící Město Hronov, 350 tisící sponzoři. Další příjmy tvoří poplatky seminaristů, prodej vstupenek a tiskovin. Diváci 74. Jiráskova Hronova shlédli 42 představení hlavního programu v podání 22 souborů, 6 inscenací v Hronoff programu (celkem 9 představení), každý den tři a více vystoupení v doplňkovém programu. Počet prodaných vstupenek se opět blíží k deseti tisícům, přesný počet budeme znát až po skončení festivalu, stejně jako budeme znát přesný počet návštěvníků. K smutným statistikám patří rozbité a utopené nově instalované žárovky nad řekou, ukradené 2 vlajky a 46 praporků s logem Jiráskova Hronova a jedna utopená školní lavice, kterou vytahovali potápěči. Velkou součástí byly vzdělávací semináře. Letos jich bylo 12 (jeden byl zdvojený), probíhal Kritický klub K2. (Nastoupilo 261 seminaristů z původních 320 přihlášených). Navíc ještě probíhal rozborový seminář SČDO a dílna Sergeje Fedotova. Na pozvání paní starostky letos na slavnostní zahájení přijeli: Ministr kultury Pavel Dostál, ředitelka odboru regionální a národnostní kultury PhDr. Zuzana Malcová, z ministerstva kultury pak dále paní Róza Polendová a JUDr. Magdalena Hůrková, předseda výboru pro regionální rozvoj při Královéhradeckém zastupitelstvu pan Petr Kuřík, vedoucí odboru kultury a památkové péče Královéhradeckého

kraje PhDr. Pavel Mertlík, ředitel kanceláře senátu ČR Dr. Milan Kupka, poslanci Parlamentu ČR Mgr. Zdeňka Horníková a Ing. Jiří Hanuš, senátor Bc. Petr Fejfar a čestný člen výboru Jiráskova Hronova Doc. Milan Uhde. Mezi hosty 74. Jiráskova Hronova byl i Franz-Josef Witting, jeden z viceprezidentů BDAT (německý svaz amatérského divadla) a hosté z Berlína a anglického Harlow.

Co všechno jsi musela v průběhu JH řešit?

No, je pravda, že jsem vůbec netušila, co všechno mě může potkat. Čekala jsem na problémy kolem řešení divadelní scény, zvukařiny...Jednou ráno mi zvonil telefon, že se porouchaly sprchy v základní škole ve Zbečniku. Nebo ve čtvrtku, kdy najížděli seminaristé, se chystala výstava a zůstal nepořádek v předsáli Josefa Čapka, ale uklízečky byly už doma. Tak jsem vzala hadr a vytírala, to nedělám ani doma. Řešila jsem i věci kolem vybavení seminářů a pro seminář „I“ jsme museli sehnat všechno možný, od zednické lžice až po traktorek. Zařizovali jsme do parku zastřešení, ale když to chlapi přivezli, zjistili, že se to rozjždí a volali mě na pomoc! Musím se přiznat, že bez pomoci všech spolupracovníků a brigádníků, by se to nedalo zvládnout. Všichni se připravovali hrozně poctivě a už před měsícem, kdy se začali hlásit návštěvníci, začali připravovat ubytování, vstupenky, techniku...Moc jim všem děkuju, že to vydrželi a s úsměvem, i když někdy to bylo moc těžké.

Měla jsi chuť s tím vším v průběhu praštit?

Hm. Třeba ve čtvrtku, kdy jsem musela dělat účetnické práce a smlouvy, do toho pořád volali z rádia, už jsem byla vážně na dně. A když za mnou přijel manžel s klukama, mám dva - 9 a 5 let, a chtěla jsem jít s nimi aspoň chvíli do parku, potkala jsem kolegu a ten mi říká: kampak, máš vítání. Dala jsem dětem pusku a utíkala, aby neviděly, že brečím jako želva.

Než jsem přepsala náš rozhovor, volala mi Marcela, nemohla skoro mluvit! V parku byl koncert několika kapel, bohužel došlo ke skluzu, protože přestal jít proud a tak neočekávanější Pink Floyd Revival měl nastoupit až po půlnoci. Bohužel přijela policie, která na základě stížnosti občanů koncert ukončila. Marcela musela vysvětlit natěšeným divákům, že mají jít domů. Pískání bylo slyšet v telefonu!

Marcelo, vydrž!

Jana Portýlková

Díky všem v zákulisí

Je sobota. Tak nám to všechno pomalu končí. Ach jo! Ale... Za rok se, doufám, uvidíme všichni zase...

Za nás za všechny, kteří jsme tu pobýli celý týden nebo jen pár dní, zbývá, než poděkovat všem, kteří se tu o nás starali. Kterí už dávno před tím, než byl festival zahájen, pracovali na tom, aby nám všem bylo fajn. A pokud se občas objevil nějaký zádrhel? No ať. Bylo fakt vedro a jsme jen lidi. Díky vám všem, kteří jste nás ubytovali, uvedli do sálů, napojili a nakrmili nás, poradili nám a poučili, i těm, kteří jste nás v hledišti pobavili i naštváli.

Samozřejmě i těm v zákulisí, bez nichž bychom na to, co se děje na jevišti, neviděli.

Je sobota. Všechno nám to letos končí. Pokud se někdo s někým rafnul a čertí se na sebe, tak se koukejte udobřit, ať se na sebe celý rok nemračíme.

Příští rok se tu, alespoň doufám, všichni sejdem opět. A pozor!

V roce 2005 jubilejně.

Tak Zlomte vaz.

-red-

A je to!

Devět čísel, devět bezesných nocí, devět lahví fernetu!

Zpravodaj pro vás letos připravovali: redaktori Vladimír Hulec, Saša Gregar, Honza Rolník, fotograf Ivo Mičkal, výtvarník Rostislav Pospíšil, grafik Michal Drtina, zapisovatelé K2 Štěpán Filcik a Jakub Hulák, dopisovatelé Milan Strotzer, František Štibor, Johanka Švarcová, Kemis, Simona Bezoušková, autoři diváckých názorů, Petr Haken, Vít Závodský, Josef Tejdl, Tonda Fendrych, Zuzanka Hodková, Tomáš Jarkovský, nezávislí recenzenti Karol Horváth, Jana Paterová a Radmila Hrdinová, recenzenti Daria Ullrichová, Jan Císař, Vladimír Štefko, Pavel Purkrábek, Jakub Korčák, Milan Schejbal, František Laurin, Silvester Lavrik, Vladimír Zajíc, Marie Kotisová a Aleš Bergman.

Vám všem chci moc poděkovat za to, že jste vydrželi náročný maratón při přípravě letošního Zpravodaje. Za to, že jste vytvořili příjemnou, milou a pohodovou atmosféru v redakci, že jste se usmívali, i když jste čekali ve frontě na počítač.

Ráda bych poděkovala tiskárně GZH, s.r.o., jmenovitě panu Hartmanovi a sazeči panu Ducháčovi, kteří zachovali klid a rozvahu při tisku prvního čísla, kdy se nám pohádala písmena a zmizela všechna Ť a Ž.

Vám, čtenářům, chci poděkovat za to, že jste nám při čtení prominuli nějaký ten překlep, nějakou tu chybu, která se při korektuře mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní proměnila v neviditelného redakčního šotka. Omlouvám se jmenovitě Romanu Touškovi, kterého jsme přejmenovali na Michala, usměvavé lektorce Marii Kotisové, které jsme tvrdošijně v příjmení uváděli „z“ a v neposlední řadě i městu Břeclav.

Přeji vám všem krásný zbytek léta a v Hronově zase za rok AHOJ!

Jana

SEMINÁŘ – DÍLNA

NA KRAKONOŠOVĚ DIVADELNÍM
PODZIMU VE VYSOKÉM N.J.
ve dnech 10. – 15. 10. 2004
připravený KR SČDO

Klub režisérů SČDO připravuje na NP venkovských souborů na KDP ve Vysokém nad Jizerou opět seminář – dílnu na téma „Dramaturgicko režijní včetně scénografické koncepce inscenace“. Seminární výklad bude doplněn o praktickou aplikaci na modelové hře F.G. Lorcy: Láska dona Perlimplína a vášnivost Belisina.

Příprava frekventantů předem se předpokládá, příslušné podklady budou zaslány přihlášeným.

Dílna je otevřena všem zájemcům bez ohledu na příslušnost k amatérské organizaci.

Doba konání: od neděle 10.10. do pátku 15.10.2003 včetně, vždy v odpoledních hodinách.

Lektoři : Mgr.A Jiří Hraše, Petra Kohutová, Dušan Grombřík, „třídní“ : Dušan Zakopal.

Seminaristé si ubytování zajišťují sami.

Vstupenky si hradí sami, ale pro ty, kteří se přihlásí na celý seminář a zažádají o zajištění lístků (viz přihláška) SČDO tyto zajistí v Informačním středisku ve škole.

Zájem o účast je třeba ohlásit do 10.9.2004.

D. Zakopalovi v průběhu přehlídky nebo na adresu: Gen.Píky 12/2886, 702 00 Ostrava 2, telefon 59 661 29 95, 604 96 40 41.

Rozborový seminář SČDO

se na letošním Jiráskově Hronově scházel pod vedením pana Rudolfa Felzmana a pokusil se o změnu přístupu. Neužívali hodnotící měřítka, ale společně hledali a pojmenovávali problémy shlédnutých představení. Docházelo k zajímavým výměnám názorů s některými tvůrci.

Zajímáte se o divadelní režii? Máte zájem a chuť se vzdělávat?

Svaz českých divadelních ochotníků otevřel dvoutou školu Základů činoherní režie.

Ředitelem školy byl ustanoven Mgr. František Tomásek, Vrbová 1476, 250 01 Brandýs nad Labem. Hlavním lektorem, který povede výuku hlavního předmětu: Režijní příprava je režisér Rudolf Felzmann. Dalšími předměty výuky jsou: Dějiny divadla, Základy dramaturgie, Hudba a zvuk v inscenaci, Kostým na divadle, Základy psychologie, Scénografie.

Studium bude zakončeno absolventskou inscenací a absolventi obdrží certifikát SČDO o absolvování režijní školy.

Zveme další zájemce o studium školy Základů činoherní režie na setkání Klubu režisérů SČDO.

J.Vyčichlo, předseda SČDO

Občanské sdružení KRUH stále žije

Vážené účastníky 74. Jiráskova Hronova, rád bych Vás jménem Občanského sdružení KRUH v Hronově srdečně pozdravil. Protože jste se v minulých letech na festivalu setkávali s naším názvem i s našimi pracovníky, chci Vám oznámit, že naše sdružení stále existuje. Nejsme již hlavním pořadatelem hronovského festivalu, ale přesto se na jeho konání podílíme a jsme členy Festivalového výboru. V letošním roce jsme uvedli v předvečer celostátní přehlídky představení Hadrián z Římsů a podíleli jsme se na realizaci Vavříneckého dne.

Zabýváme se teď menšími akcemi v oboru ochrany památek, humanitárními sbírkami i projekty menších kulturních akcí.

Přejeme Vám i letos hezký pobyt v našem městě a těšíme se na setkání v příštím roce na jubilejním 75. Jiráskově Hronově.

Na shledanou!

Za OS KRUH Hronov

Ing. Miroslav Houštěk, jednatel

Zlatý Alois

Redakce Zpravodaje vyhláší jako již tradičně ilegální, samozvanou Cenu Zlatý Alois. Oslovili jsme co možná nejširší spektrum lektorů, kritiků, hodnotitelů a dalších zde přítomných divadelníků s otázkou po třech největších pozitivních zážitcích z letošního Jiráskova Hronova. Téma odpovědi jsme nechali na dotazovaných. Mohlo jít o inscenaci IN i OFF, o herecký, režijní, hudební či výtvarný výkon, o zážitek kulinářský, přírodní či milostný. Získané odpovědi bez komentáře uvádíme. Jelikož festival končí až dnes, mají ještě dotázání možnost své hlasy vzhledem k dnešnímu dni do začátku ohňostroje pozměnit. Výsledky vyhlásíme poté v Tritonu.

Aleš Bergman: 1/ Impérium vrací uhlo, 2/ Mrkvajznici, 3/ Martin Kacafírek za improvizaci výkon v Mrkvajznících.

Jan Bílek: 1/ Hronovský divák, který je schopen rozlišit (a hodnotit!) řečeno hudební terminologií - jazz, klasiku, avantgardu etc. divadelních představení, 2/ Přelet-Plzeň, 3/ Paní Císařová za neutuchající péči o pana profesora Císaře.

Josef Brůček: 1/ Impérium vrací uhlo - děti mého srdce, 2/ Mrkvajznici - druhé děti mého srdce.

Jan Císař: 1/ Jako vždy nepřekonatelný meruňkový džem Nadi Gregarové, 2/ De Facto Mimo: Modrej drahokamen anobř Zelená Gizela a Mrkvajznici, 3/ ING Kolektiv: Impérium vrací uhlo.

Michal Drtina: 1/ Vosto5 za skvělou náladu pro všechny mladé nejen věkem, 2/ Mrkvajzníkům za radost ze hry, 3/ Petru Ducháčkovi za záchranu písmenek v 1. čísle Zpravodaje, bez níž by nevyšel.

Alexandr Gregar: 1/ Vosto5 - jedna z cest k oživení JH.

Petr Haken: 1/ Taková podivná kombinace snů - za divadlo, 2/ Sniežka a Vosto5 - za radost z divadla, 3/ Blíží se den, kdy vás budu milovat - za divadlo 21. století.

Karol Horváth: 1/ Stan Vosto5, 2/ Skupine Underworld a jej skladbám Cowgirl a Born Slippy, 3/ Jablono-vému sadu.

Radmila Hrdinová: 1/ Vosto5 jako celek - za Sniežku i Vaje a za to, že jsou taková sympatická parta.

Vladimír Hulec: 1/ Stand art - za nastartování procesu, který ve výsledku povede ke vzniku festivalu HronOFF, 2/ Ani Anička, ale Alenka - za dotek dětství, 3/ Johance Švarcové za příspěvky do Zpravodaje i do všech představení Divadla DNO očima (za)milované hmyzožravé květiny se smyslem pro humor.

Tomáš Jarkovský: 1/ Petru Lantovi a jeho souboru za pro mě nejpozoruhodnější a nejrozporuplnější zážitek, 2/ Sledně servíre z kavárny Blanka, která přecházela mé nešikovné a nevhodné pokusy o žert s tak okouzlujícím úsměvem, 3/ Malému kameletovi ze stánku u divadla za jeho každodenní rozzářené: "Děkuji, přijďte zas..."

Jakub Korčák: 1/ Impérium vrací uhlo - smíchová kultura, překvapení, 2/ Mrkvajznici - radost, hravost, komunikace.

Marie Kotisová: 1/ Impérium vrací uhlo, 2/ DAMU - Sen noci svatojánské, 3/ Mrkvajznici.

Silvester Lavřík: 1/ Bédovi Beranovi - za rozkošné zakrivenie podkolenek v představení inscenácie Hadrián z Římsů, 2/ Aloisu Jiráskovi - za chápavý postoj k hudobnej produkci vo vlastnom parku, 3/ doc Jánovi Zavorskému - za dobrovolnou účast na všetkých predstaveniach JH 2004.

Václav Martinec: 1/ Vosto5 - bez komentáře, protože jako divák jsem si jenom užíval, 2/ Sen - režisér inscenaci vytvořil prostřednictvím herců, a ne režijními figly, 3/ Antigona (Sofoklova) - pro výtvarnou a pohybovou složku, originální, bez klíše. Bohužel složka mluvní a obsahová zůstala nenaplněná.

Pavla Morávková: 1/ Mrkvajznici, 2/ Taková podivná kombinace citů, 3/ Zpráva (s citacemi a přehrávkami) o představení Impérium vrací uhlo v podání Aleše Bergmana a Davida Bazily. Originál jsem bohužel neviděla.

Jana Portyková: 1/ Nočnímu vánku, bez kterého by

Zpravodaj nevyšel, 2/ Vosto5 za totální nářez, 3/ Mrkvajzníkům za radost.

Pavel Purkrábek: 1/ Impérium vrací uhlo, 2/ Mrkvajznici, 3/ Vosto5.

Honza Rolník: 1/ Stand art Vosto5tky, 2/ Úžasný jazzový koncert Vertiga v Čajovně.

Milan Schejbal: 1/ Mrkvajznici, 2/ Impérium vrací uhlo, 3/ Taková podzimní kombinace citů.

Vladimír Štefko: 1/ Impérium vrací uhlo, 2/ Modrej drahokamen - DeFacto Jihlava, 3/ Antigona, Levice.

František Štíbor: 1/ Divadlo Líšeň: Domovní requiem - Pořád mi to vrtá v hlavě, 2/ Vosto5: všechno - Jsou prostě úžasný. Vydržet, chlapi! 3/ Daria Ullrichová: monodramatický výstup objasňující příběh inscenace vánoce u Ivanovových - Navrhují účast na Zemské přehlídce jednoaktových her a divadla jednoho herce Štronzo v Moravské Třebové.

Josef Tejkl: 1/ Impérium vrací uhlo - za insitně hnědouhelný zážitek kosmického významu, 2/ Taková podivná kombinace citů - Vládovi Valešovi za inscenaci a ztrátu hřívy, 3/ Personálu restaurace Horor za příkladnou revitalizaci polévek rozžhaveným pohrabáčem.

Daria Ullrichová: 1/ Impérium vrací uhlo, 2/ Mrkvajznici.

Zora Vondráčková: 1/ Režijní a interpretační schopnosti a možnosti Petra Lanty, 2/ Všechny soubory, které mají odvahu pracovat s netradičními a neověřenými tematy. A že jich tu letos bylo dost..., 3/ Vosto5 pro schopnost lehce vyprovokovat publikum k radosti ze hry a života.

Vladimír Zajíc: 1/ DAMU: Sen noci svatojánské, 2/ ING Frýdek-Místek: Impérium vrací uhlo.

Ján Zavorský: 1-3/ Vosto5.

Vít Závodský: 1/ Přímošná konfrontace dvojího textového i scénického adaptačního přístupu k Sofoklově Antigoně (Levice, Plzeň), 2/ Dámská herecká složka bergmanovského nastudování Rádobydivadla Klapý, 3/ Předpremiéry dvou televizních dokumentů R. Lipuse a D. Vávry oběma tvůrci osobně komentované.

zpracoval hul

Viděno patnácti

	Bergman Aleš	Bílek Jan	Gregar Alexandr	Horváth Karol	Hrdinová Radmila	Hulec Vladimír	Jirásek Alois	Kotisová Marie	Lavřík Silvester	Martinec Václav	Morávková Pavlína	Schejbal Milan	Zajíc Vladimír	Zavorský Ján	Závodský Vít
Divadlo bez zákulisi Sokolov E. Ionesco: Plešatá zpěvačka		●●●		●●	●●	●●	●●●	●●		●●	●●	●●	●●	●●	
Divadlo De Facto Mimo Jihlava M. Ketnerová, M. Kolář: Mrkvajznici	●●	●●●			●●●		●●●	●●		●●	●●●	●●●	●●●		
Divadlo Prádelna Rosice P. Strašák: Misionáři		●	●	●	●		●●●	●	●	●	●	●	●	●	●●
Vosto5 Praha O. Cihlář, P. Prokop: Vaje		●●●	●●●	●●	●●	●●●	●●●	●●	●●●	●●●			●●●	●●●	
DS u.s. Triarius Česká Třebová V. Vvėdenskij: Vánoce u Ivanovových	●	●	●●●	●	●●	●●●	●●●	●	●	●	●	●	●	●	●
DS Tyan Plzeň R. Sikora: Antigona: Odjezd!		●●●	●●●		●●●	●●●	●●●	●●●	●●●	●●●	●	●●	●●●	●●	●●
Rádobydivadlo Klapý Taková podzimní kombinace citů	●●●	●●●	●●●		●●	●	●●●		●●	●●	●●	●●●		●●●	●●
Divadlo na Cucký Olomouc J. Kolář, L. Večerka: KOLÁŘ(Ž)	●●	●●	●●	●●			●●●	●	●●●		●●	●●●	●	●●	●●
Divadlo Jesličky Hradec Králové W. Cope: Zatracený chlapi	●●●	●●●	●●	●●		●●●	●●●	●●●	●●●		●●●	●●●	●●●	●●●	●●●
Malé Vinohradské divadlo Praha Na křižovém vrchu	●●●	●●●	●●		●●●	●●●	●●●	●●●			●●●	●●●	●●●	●●	●●●

TEXTONNIA
CZECH

Sico Rubena

Marius Pedersen

SETKÁNÍ SPONZORŮ

74. ročníku Jiráskova Hronova
v sobotu 14. srpna 2004

Program setkání:

16:00 přijetí zástupců sponzorů v obřadní síni
v 1. patře MěÚ v Hronově představiteli pořadatelů
festivalu

16:30 společná návštěva divadelního předsta-
vení v Jiráskově divadle DS PIKI Volyně - V. Strni-
sko: Goldoniáda

18:00 slavnostní raut v salonku Hotelové školy

21:30 slavnostní zakončení 74. Jiráskova Hro-
nova - ohňostroj na náměstí

Hana Nedvěďová

Zpravodaj 74. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Jana Portyková

Redakce: Vladimír Hulec, Alexandr Gregar,
Jan Rolník, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: GZH, s.r.o.

Cena 5,- Kč

Komiks pro vás připravil Jiří Jelínek

ZASLECHNUŮ

Z dopisů zahraničních hostů, kteří byli
pozváni, ale nemohli přijet:

**Leonardo Tromp, Aruba, prezident svě-
tové organizace AITA/IATA:**

/.../

Velice si cením pozvání na hronovský festi-
val a je mi velice líto, že není možné abych se
zúčastnil, neboť jsem již před několika měsíci
potvrdil ve stejném termínu svoji účast na Asij-
sko-Pacifickém festivale divadla pro děti v ja-
panské Toyamě.

O hronovském festivalu jsem slyšel mnoho
pozitivního a doufám, že se mi podaří být pří-
tomen při dalším ročníku.

/.../

Přeji Vám a všem zainteresovaným na tomto
festivalu mnoho úspěchů.

Mnoho pozdravů

Leo Tromp
Prezident AITA/IATA

**Frank Grünert, jeden z viceprezidentů BDAT,
německého svazu amatérského divadla**

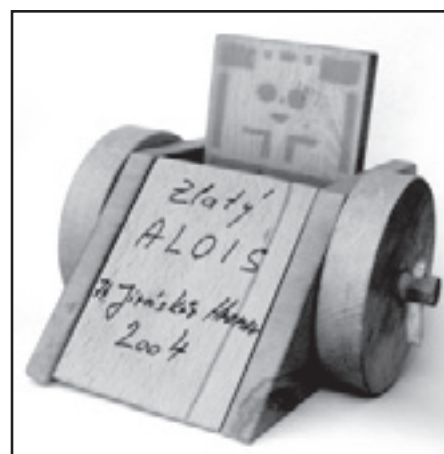
/.../

velice rád bych se festivalu zúčastnil, musím
však na poslední chvíli ze služebních důvodů
odřící, neboť šíře mých úkolů je veliká a navíc
musím zastupovat kolegyni.

Přeji Vám úspěšný průběh festivalu

/.../

Frank Grünert
Viceprezident BDAT

Zatímní pořadí Zlatého Aloise:

- 1/ Vosto5 a její Stand´art - 32 bodů
- 2/ ING Kolektiv Frýdek-Místek: Impérium
vrací uhlo - 30 bodů
- 3/ Divadlo De Facto Mimo Jihlava: Mrkvajzní-
ci - 24 bodů
- 4/ Rádobydivadlo Klapý: Taková podivná
kombinace citů - 10 bodů
- 5-6/ Společnost Dr. Krávy Praha: Blíží se
den... a DAMU Praha: Sen noci svatojánské - 7
bodů
- 7/ Divadlo Pôtoň Levice: Antigona
(L´ amount) - 3 1/2 bodu

Žádná další inscenace ani jev nedostaly víc
než tři body.

